

I. Příloha – Editace písní v notačním softwaru:

Podstrážišťské písničky

1

Ach, ty růžičko, spanilá

Ach, ty růžič - ko spa - ni - lá, kdo tě vy - sa - dil,
ten pře - ve - lí - kán - skou ra - dost srd - ci způ - so - bil,
zdá - lo, se mi zdá - lo, že na sa - mé rá - no,
můj mi - lej Pe - píč - ku, dal si mi hu - bič - ku,
a při - tisk si mo - ji ru - ku k své - mu sr - deč - ku.

1. Ach, ty růžičko spanilá, kdo tě vysadil,
ten převelíkánskou radost srdci způsobil,
zdálo se mi zdálo, to na samé ráno,
můj milej Pepíčku, dal si mi hubičku,
a přitisk si moji ruku k svému srdečku.
2. Žádnej neví co je láska, kdo ji nezkusil,
láska to je radost, někdy taky žalost,
mnohdy slunko svítí, občas hromobití,
tak jak to na světě bývá:
světlo s tmou se střídá.

Zpívala Anna Rokosová z Velké Chyšky, 89 r., zapsal 20. VII. 1958 JVK.

Až já naposledy na plac vyrukují

Až já na-po - sle-dy na plac vy-ru - ku-ju, pa-nu hej-tma - no-vi
 za vše po - dě - ku - ju, za je - ho do - bro - tu
 i za je - ho pso - tu, kte-rou von nám kdy - si u - či - nil.

1. Až já naposledy na plac vyrukují,
 panu hejtmanovi za vše poděkuju,
 /:za jeho dobrotu i za jeho psotu,
 kterou von nám kdysi učinil.:/

2. Ten náš starej zupák, ten nesmí umřítí,
 pro toho si musí čert z pekla přijítí,
 /:přijde pro něj s vozem, uhodí s ním vozem
 a v pekle si rázně zatopí.:/

Zaspíval Alois Šustr z Velké Chyšky, 75r., „Zupák chtěl, aby bylo ticho, ale oberleitnant říkal: jen, hoši, zpívejte, a tak jsme zpívali.“ – Zapsal 20. VII. 1958 JVK.

Až pojedu po císařský

Až po-je - du po cí - sař - ský po - ne - se mě kůň vo - jan - ský,
 po - ne - se mě šim - lí - ček, bu - de pla - kat ta - tí - ček.____

1. Až pojedu po císařský
 ponese mě kůň vojanský,
 /:ponese mě šimlíček,
 bude plakat tatíček.:/

2. Až pojedu po císařský,
 ponese mě kůň vojanský,
 /:ponese mě šimlička,
 bude plakat matička.:
 /

3. Až pojedu po císařský,
 ponese mě kůň vojanský,
 /:ponese mě hříbátko,
 bude plakat děvčátko.:/

Zaspíval Jan Kotal z Bratřic 66 roků, zapsal 27. VII. 1958 JVK.

Až puđu z hospody

Až pu - du z hos - po - dy, kdo mě vy - pro - vo - dí,
 žád - ná, žád - ná ji - ná, jen ta mo - je mi - lá.

1. Až puđu z hospody, kdo mě vyprovodí,
 žádná, žádná jiná, než ta moje milá.
2. Pepíčku rozmilý, ste trochu napilý,
 nechoďte pryč od nás, já dám pozor na
 vás.
3. Andulka usnula, pozor nedávala,
 Pepíček šel přece, spadnul do studnice.
4. Klobouček zelený nechal na znamení,
 že je potěšení v studni utopený.
5. Andulčino srdce truchlilo velice,
 pro Pepíčka svého v studni pohřbeného.

Zaspívala Josefá Holubová z Buřenic, 78 roků, zapsal 25. VII. 1958 JVK

Borovičko borový

Bo - ro - víč - ko bo - ro - v ý, sa - mo - rost - lý, ze - le - n ý,

cho - dí - val k nám můj mi - lá - ček, a - le už k nám ne - cho - dí.

1. Borovičko borový, samorostlý, zelený,
chodíval k nám můj miláček, ale už k nám nechodí.
2. Chodějí k nám dva jiný, dva mládenci podvodný,
dej si, holka, dej si pozor, jeden z nich tě ošidí.
3. Ošidí tě jedenkrát, dvakrát, třikrát, čtyřikrát,
škoda je tě, má panenko, škoda je tě nastokrát.
4. Proto sem se zrodila, bych mládence šidila,
abych s nima do hostince na pivičko chodila.
5. Když mě bylo šestnáct let, ošidila sem jich pět,
ale tebe, můj Pepíčku, ale tebe naposled.

Zazpívala Josefa Holubová z Buřenic, 78 roků, zapsal 25. VII. 1958 JVK.

Buřenice převyšují kopce

Bu-ře - ni - ce pře-vy - šu - jou kop - ce, Bu-ře - ni - ce pře-vy - šu - jou kop - ce,
 ať si cho - dí za mou mi - lou, kdo chce, ať si cho - dí za mou mi - lou, kdo chce.

1. /:Buřenice převyšují kopce,:/
 /:ať si chodí za mou milou kdo
 chce.:/
2. /:Řekněte jí, že jí něco vzkážu,:/
 /:že takový za podvazky vážu:/
3. /:Za takový a to za červený,:/
 /:žes bejvala moje potěšení.:/

Zaspíval Josef Šustr z Velké Chyšky, 72 roků. Zapsal 18. VII. 1958 JVK.

Co sem se k vám nachodil

Co sem se k vám na - cho - dil, na - šla - pal blá - ta, pře - ce jsem tě ne - do - stal,
 An - dul - ko zla - tá, blá - ta na - šla - pal, te - be ne - do - stal,
 a co ješ - tě nej - hor - ší - ho pro te - be vy - stál

1. Co sem se k vám nachodil, našlapal bláta,
 přece sem tě nedostal, Andulko zlatá,
 /:bláta našlapal, tebe nedostal,
 a co ještě nejhoršího pro tebe vystál.:/
2. Ty rodičové moji srdce neměli,
 v tom našem milování mně zbraňovali,
 /:mně zbraňovali, tobě nedali,
 a tak moje mladé tělo zamordovali.:/
3. Až mé mladé tělo na márách bude,
 ty budeš vokolo, zastav se u mě,
 /:příkrov nazvedni, na mě pohlédni,
 o, jak já sem zjordovaný vod falše
 tvojí.:/
4. Až mé mladé tělo k hrobu ponosou,
 tenkrát mně muziky pěkně hrát budou,
 /:pěkně hrát budou, to na flíghorny,
 o, jak já sem zjordovaný vod falše
 tvojí.:/
5. Až mý mladý tělo dají do hrobu,
 já tady zůstanu, ty budeš domů,
 /:já tu zůstanu, ty budeš domů,
 a tenkrát se, má milenko, rozejdem
 spolu.:/

Zazpíval Josef Vondráček z Velké Chyšky, 75 roků. “Naučil jsem se ji, když jsme byli chasníci v Lipkovéj Vodě na Pelhřimovsku.“ Zapsal 22. VII. 1958 JVK.

Časně ráno, ráno, raničko

Čas-ně rá-no, rá-no ra-níč-ko, dřív než vy-jde jas-né slu-níč-ko, vez-mu já si flin-tu,
in-štru-ment a pin-tu, pů-jdu do há-je ze - le - né__ ho, re-ví-ru své - ho.

1. Časně ráno, ráno, raničko,
dřív než vyjde jasné sluníčko,
/:vezmu já si flintu, inštrument a pintu,:/
půjdu do háje zeleného, revíru svého.

2. Čekal jsem tam malou chvilčičku,
spatřil jsem tam hezkou srnčičku,
/:ona prudce běží, nic se neohlíží,:/
zrovna k javorovému stromu, já jí dal ránu.

3. Počkal jsem tam ještě chvilčičku,
spatřil jsem tam hezkou hrdličku,
/:seděla na buku, dělá: cukrů, cukrů,:/
na mě přesmutného se dívá, mně se
vysmívá.

4. Jseš-li, má panenko, upřímná,
bys mě kousek doprovodila,
/: k zelenému dubu, dál s tebou nepudu, :/
tam k tomu zelenému dubu, pak pudem
domů.

Častokrát sem chodíval

Čas-to-krát sem cho-dí-vá-val k svo-jí mi-len-ce, a-bych já po-tě-šil mo-je
čas-to-krát sem k ní cho-dí-val, a-bych po-tě-šil,
a je-jí srd-ce, má na-dě-je mě zkla-ma-la, já se zar-mou-til.
Tu vchá-zím do dvě-ří, cha-su tu vi-dím, mo-je mi-lá se-dí
za sto-lem s ji-ným, a já ce-lý o-má-me-ný ne-vím, co dě-lám,
mám-li já jí za-mor-do-vat, ne-bo u-mřít sám.

1. Častokrát sem chodíval k svojí milence,
abych já potěšil moje a její srdce,
častokrát sem k ní chodíval,
bych ji potěšil,
má naděje mě zklamala já se zarmoutil.
2. Tu vcházím do dveří, chasu tu vidím.
moje milá sedí za stolem s jiným,
a já celý omámený nevím co dělám,
mám-li já jí zamordovat, nebo umřít sám.
3. “To pantátův přítel, pravdu povídám,
vezmi můj prstýnek a přesvěč se sám!“
Ten prsten byl všemu lidu pro nevěřící,
voni se právě chystali ke kopulaci.
4. Chvilku sem se zdržel, nabil pistoli,
pravím k svej milence: “To je tvůj milý?“
“Pravdu já tobě povídám, můžeš mi věřit,
je to jen pantátův přítel z dalekých krajin.“

5. A když přijížděli blíže kostelu,
má milenka leze z kočáru dolů,
a já tu s velkou rychlostí sem k ní přiskočil,
svůj ostrý nůž z kapsy vytáh, k srdci ji vrazil.

6. A když sem ji zabil, sám sem se udal,
že sem svou milenku sám zamordoval.
K smrti sem se připravoval s velkou radostí,
že se s mou milou shledáme tam na věčnosti.

Zaspívala Anna Rokosová z Velké Chyšky, 89 roků, zapsal 20. VII. 1958 JVK.

Červená růžička s bílým kvítkem

Čer - ve - ná rů - žič - ka s bí - lým kvít - kem pu - čí, ach, co se
na - plá - čou, ach, co se na - plá - čou mo - je mod - ré o - či.

1. Červená růžička s bílým kvítkem pučí,
/:ach, co se napláčou:/, moje modré oči.
2. Moje modré oči, proč pak vy pláčete,
/:čemu ste přivykly:/, odvykat musíte.
3. Ach, my sme přivykly Pepička milovat,
/:ale teď musíme:/, s těžkostí odvykat.

Zaspívala Anastasie Ctiborová z Lesné, 84 roků. Zapsal 18. VIII. 1958 JVK.

Čípak sou to pole, pole nezorané

Čí - pak sou to po - le, po - le ne - zo - ra - né, pa - se tam
 Je - ní - ček, švar - ný mlá - de - ne - ček, čty - ři ko - ně vra - né.

1. Čípak sou to pole, pole nezorané,
pase tam Jeníček, švarný mládeneček,
čtyři koně vrané.
2. Čtyři koně vrané a páté hřibátko.
Nese mu má milá, Mařenka roztomilá,
v náručí děťátko.
3. Co mi tohle neseš, když to moje není,
chodili za tebou, vodili se s tebou
moji kamarádi.
4. Tvoji kamarádi, tys byl mezi nimi,
tys tam byl naposled, tys tam byl naposled,
ty a žádný jiný.
5. Já si tě nevezmu, rači ti zaplatím,
stoleček dubový, stoleček dubový
dukáta vysázím.

Zpívá se rovněž na nápěv písně Teče voda, teče na babický mlejny. Zazpíval František Mikula, rolník z Babic, 70 roků. Zapsal 17. VIII. 1958 JVK.

Daleko, široko, sou babický pole

Da - le - ko, ši - ro - ko sou ba - bic - ký po - le, po nich se

1. pro - chá - zí po - tě - še - ní mo - je,

2. po - tě - še - ní mo - je.

1. Daleko, široko, sou babický pole,:/
/:po nich se prochází potěšení moje.:/
2. Prochází, prochází, pláče a naříká,:/
/:že ztratila věnec, na poli ho hledá.:/
3. Nehledej, nehledej, však ty ho nenajdeš,:/
/:tvůj věnec zelený po voděnce plave.:/
4. Loďaři, loďaři, na loď sedejte,:/
/:můj věnec zelený na vodě hledejte!:/
5. Loďaři, loďaři, na loď sedali,:/
/:můj věnec zelený nalézt nemohli.:/
6. Kdybysme zapřáhli tři sta párů koní,:/
/:tvůj věnec zelený žádný nedohoní.:/

Zapíval František Mikula, rolník z Babic, 67 roků. Zapsal 19. VIII. 1955 JVK.

13

Dělnická

Děl - ní - ci, děl - ní - ci, jak se a - si má - te, za
 těch pár krej - ca - rů, co si vy - dě - lá - te, za
 těch pár krej - ca - rů, co si vy - dě - lá - te.

1. Dělníci, dělníci, jak se asi máte,
 /:za těch pár krejcarů, co si vyděláte.:/
2. Máme se špatně dost a mnoho zkusíme,
 /:vláda nám upírá, že daň neplatíme.:/
3. My daně platíme z jídel a pokrmů,
 /:a z našich mozolů žije mnoho pánů.:/
4. Mnohá slepá vláda bezpráví nevidí,
 /:jak dělník s rodinou bídny život tráví.:/
5. V pokladnách boháčů leží zlato ladem,
 /:v dělnických rodinách zmíraj děti
 hladem.:/
6. Počkejte, boháči, však přijde jednou čas,
 /:tisíce dělníků zvedne ruce na vás.:/
7. Ubozí rolníci časopisy nečtou,
 /:oni se bojejí před socialistou.:/
8. My nechceme pole, ani vaše stáda,
 /:my pouze chceme mít hlasovací práva.:/
9. Hlasovací právo, to my chceme míti,
 /:abychom vás mohli v sněmu zastoupiti.:/

Zazpíval Josef Kotal, písmák a kronikář z Bratřic, 66 roků. Zapsal 27. VII. 1958 JVK.

Děvče krásné a spanilé

Děv - če krás - né a spa - ni - lé u - snu - lo pod stro - mem lí - bě,
ma - tin - ka u ní stá - la lí - ce je - jí lí - ba - la.

1. Děvče krásné a spanilé
usnulo pod stromem libě,
matinka u ní stála,
líce její líbala.
2. To mateřské políbení
probudilo ji ze spaní,
ona jsouc rozespálá,
na mládence volala.
3. Ještě dvacet roků nemáš
a již na mládence voláš,
co, dceruško, co myslíš,
snad se vdávat nemíníš?
4. Vy jste strom a já ovoce,
nezbraňujte v naší lásce,
vy jste ráda jako já
mládence milovala.
5. Náš tatíček říkával,
když za vámi chodíval:
v tom zeleném háječku,
dala jste mu hubičku.
6. Ta hubička z lásky dána,
nebyla všem lidem známa,
za krátký čas vyšlo ven:
ta hubička – to já jsem.

Zaspíval Josef Vondráček, kovář z Velké Chyšky, 75 roků. Zapsal 14. VIII. 1958 JVK.

Fialinka jarní

Fi - a - lin - ka jar - ní kví - tí jež se roz - vi - nu - je,
slu - neč - ko pře - krás - ně sví - tí, zem se zas ra - du - je,
krás - ný ja - ro nám na - stá - vá, zmrz - lá zem bý - ti pře - stá - vá,
vy - je - dem si na po - le ven, již se o - tví - rá zem.

1. Fialinka jarní kvítí,
jenž se rozvinuje,
sluníčko překrásně svítí,
zem se zas raduje,
krásný jaro nám nastává,
zmrzlá zem býti přestává,
vyjedem si na pole ven,
již se otvírá zem

2. Jeníčku, zaprahej voly,
ať sme rač na poli,
ať nám ta práce ubývá,
ať sme rač hotovi.

Když sme na pole přijeli,
ječmínek k setí skládali,
po poli sme ho rozvezli,
do bran zapřahli.

3. Sedlák praví : “Jen pomalu“,
sám jde s rozsívkou vzadu,
do svých rukou bere hlínu
a sklání svojí hlavu.

Zpívá si písničku jarní,
svého Pána Boha chválí,
prosí by slunečko s vláhou
líbaly jarní zem.

Zazpívala Marie Junková z Babic, 67 roků, zapsal 18. VIII. 1957 JVK.

Já jsem muž dobrý

Já jsem muž dob - rý, a - le že - na je zlá,
 když při - jdu z hos - po - dy do - mů, o____ na bu____ blá.
 Vždyc-ky jsi mi ří - ká - va - la, že mám mno - ho dlu - hů, mu - síš dr - žet hu - bu.
 a teď kdy - bych se - be - víc pil,

1. Já jsem muž dobrý,
 ale žena je zlá,
 když přijdu z hospody domů
 ona bublá.
2. Nebublej, ženuško
 a nehněvej se,
 vem džbánek dojdi pro pivo
 a napíjem se.
3. Ty ráda pivo piješ
 a já taky,
 nebudeme si míti spolu
 co vyčítati.
4. Onehdy jeden muž
 ženu svou pochoval,
 a tento nápis
 jí na hrob dal:
5. Vždycky jsi mi říkávala,
 že mám mnoho dluhů
 a teď kdybych sebevíc pil,
 musíš držet hubu.

Zazpíval Alois Šustr z Babic, 75 r., zapsáno 20. VII. 1958 JVK.

Já jsem ten český rolník

Já jsem ten rol-ník čes - ký v ni-čem se ne-vy-pí - nám,
 žád - né - mu ji - né - mu sta - vu nik-dy se ne-vy-smí - vám. Kaž-dé-ho
 v po - ko - ji ne-chám, a - le sám nik - dy ho ne - mám, —
 kdy-by sed - lá - ka ne - by - lo všech-no by hlad tr - pě - lo.

1. Já jsem ten rolník český

v ničem nevypínám,
 žádnému jinému stavu
 nikdy nevysmívám.

/:Každého v pokoji nechám,
 ale sám nikdy ho nemám,
 kdyby sedláka nebylo,
 všecko by hlad trpělo.:/

Zazpíval Jan Kuchař, malorolník z Babic, zapsal 21. VIII. 1955 JVK.

18

Jel sedlák orati

Jel sed - lác o — ra - ti, jel sed - lác o - ra - ti,
 za - po - mněl o - pra - ti, za - po - mněl o — pra - ti.

1. /:Jel sedlák orati,:/
/:zapomněl oprati.:/
2. /:Jdi holka, jdi pro ni,:/
/:však víš dobře vo ní.:/
3. /:Já pro ni nepudu,:/
/:vím že tvá nebudu.:/
4. /:Jdi, holka, jdi přece,:/
/:koupím ti střevíce.:/

Zazpívala Antonie Moravcová z Radějova, 90 roků, zapsal 23. VII. 1958 JVK.

K Babičům je cesta

K Ba - bi - cům je ces - ta u - šla - pa - ná všec - ka,
já tam po ní pu - du a šla - pat ji bu - du, je tam hol - ka hez - ká.

1. K Babičům je cesta ušlapaná všecka,
já tam po ní pu du a šlapat ji budu,
je tam holka hezká.
2. Já si na ni myslím, škoda že tam
nesmím,
dá-li mi to pánbu, až se tam dostanu,
tak se tam s ní vyspím.
3. Když sem se tam dostal,
hezky sem se vyspal,
ona ráno vstala, do pláče se dala,
abych u ní zůstal.
4. Já tu nezůstanu, já musím na vojnu,
časně ráno vstávat,
klecíbunky dělat
a pak mašírovat.
5. V civilu je dobře, tam se ženit může,
ale voják, kdepak,
holka musí čekat
až z vojny von přide.
6. Když z vojny von přide,
zase za jinou jde,
na tu svoji milou,
holku roztomilou
brzy zapomene

Zazpíval František Mikula, rolník z Babič, 70 roků. Zapsal 17. VIII. 1958 JVK.

Kdo to jde k nám?

Kdo to jde k nám, já ho ne - znám, má bí - lé ru - čič - ky
a mod - ré o - čič - ky, kdo to jde k nám, já ho ne - znám.

1. /:Kdo to jde k nám, já ho neznám,:/
má bílé ručičky a modré očičky,
kdo to jde k nám, já ho neznám.
2. Jde k nám můj zlatý František,
ten můj rosmilý miláček,
má bílé ručičky, růžové tvářičky,
jeho vyprovodím vždycky.
3. Tak, má rozmilá Márinko,
vyprovod' mne pod okýnko,
a dej mně hubičku, zlatý andělíčku,
na moji dalekou cestu.
4. Můj roztomilý Františku,
tu ti dávám svou ručičku,
zejtra k nám zase přid', ať mě zas potěšíš,
ať mně mé srdce netrápíš.
5. Ach, má rozmilá Nanyňko,
mého srdce rozmarýnko,
zejtra k vám nepřijdu, já daleko budu,
dostal jsem smutnou novinu.

6. Včera přišlo smutné psaní,
že já mám být odvedený,
a dnes mě odvedli, šavličku mně dali,
to pro tebe, potěšení.

7. Tak, má rozmilá, Nanyňko,
mé srdce, drahá perlinko,
jenom se mně chovej,
na mě nezapomeň,
a mě vždycky v paměti měj!

8. Ty můj rozmilý Františku,
tu ti dávám svou ručičku,
že nechci žádného
jen Františka svého
za manžela upřímného.

9. Tak, má rozmilá Nanyňko,
pošlu já tobě psaníčko,
v něm prstýnek zlatý
na důkaz mé lásky,
že já tě miluju vždycky.

10. A tak vy mládenci, panny,
zůstaňte si v lásce stálí,
příklad si z nás vemte
a tak se milujte,
jak jsme my se milovali.

Zaspívala Božena Papežová z Bratřic, 70 roků, slova opsána podle starého švabachem psaného tisku, texty tištěny Aloisem Josefem Landfrasem v Jindřichově Hradci před cca 150 lety. Zapsal 29. VII. 1958 JVK.

Když jsem byl malým chlapečkem

Když jsem byl ma - lým chla - peč - kem cho - dil jsem do ško - ly,
lí - bal jsem ma - tin - ce ru - ce byl jsem dí - tě je - jí.

1. Když jsem byl malým chlapečkem
chodil jsem do školy,
líbal jsem matince ruce
byl jsem dítě její.	<p>tři léta rychle uplynou,
jak pěna na vodě.   5. Když tři léta uplynuly,
já čekal každý den,
zdali se se svou Mařenkou,
s kamarády sejdem.   6. Tu jednoho dne podvečír,
přišla mně novina,
že moji drahou Mařenku
kryje černá hlína.   7. Jak jsem tu zprávu přečetl
zbledl jsem jako zeď,
dříve nám rodiče bránili,
teď nás Pán Bůh rozved.</p>
2. Když mně bylo šestnáct roků,
počal jsem milovat,
namluvil jsem si Mařenku,
počal jsem užívat.	
3. Když mně bylo dvacet roků,
musil jsem k odvodu,
Mařenka pro mě plakala,
že její nebudu.	
4. Neplač, mé dítě rozmilé,
vždyť my se sejdem,	

Zazpíval Jan Kuchař, maloročník a tesař z Babic, zapsal 21. VIII. 1955 JVK.

Když jsem já byl mladej zajíc

Když jsem já byl mla-dej za - jíc, sta - rý šty - ry ne - dě - le, a to by - lo
 už mě ho - nil Jo - sef Ba - bin, a - le ne - do - ho - nil mě,
 mo - je štěs - tí, že tam by - lo blíz - ko houš - tí,
 a v tom houš - tí shni - lej pa - řez, do to - ho já jsem si vlez.

1. /:Když jsem já byl mladej zajíc,
 starý štyry neděle,
 už mě honil Josef Babin,
 ale nedohonil mě,:/
 a to bylo moje štěstí,
 že tam bylo blízko houští
 a v tom houští shnilej pařez,
 do toho já jsem si vlez.

2. Seděl jsem tam v tom pařezu
 to až do dlouhé noci,
 protože tam okolo mě obcházeli
 myslivci,

a jak jsem tam tiše seděl,
 žádný tam o mně nevěděl,
 uši svoje jsem přitlačil
 a oči jsem vystrčil.

3. Tak vás všecky napomínám:
 starý, mladý zajíci,
 abyste si připravili
 svoje mladý běháky,
 žádného nepotkávejte,
 každému se vyhýbejte,
 vezmete-li dobrý konec,
 nepotká vás myslivec.

Zazpíval Alois Šustr z Velké Chyšky, 75 roků "Znám ji vod otce z Babic."

Zapsal 20. VII. 1958 JVK.

Když jsem já byl mladý

Když jsem já byl mla - dý o-sm-náct let sta - rý, ju-cha-cha, už jsem tam, ješ - tě ne,
 všec-ko mě tě - ši - lo, všec-ko mě tě - ši - lo, nic mě ne-rmou - ti - lo.

1. Když jsem já byl mladý osmnáct let starý,
 juchacha, už sem tam, ještě ne,
 všecko mě těšilo, všecko mě těšilo,
 nic mě nermoutilo.
2. Ale po třech létech všecko se změnilo,
 juchacha, už sem tam, ještě ne,
 na vojnu mě vzali, na vojnu mě vzali,
 to mě zarmoutilo.
3. To mě zarmoutilo, mou milou ještě víc,
 juchacha, už sem tam, ještě ne,
 /:pláče a naříká:/, není to platno nic.
4. Neplač, nenaříkej, má Mařenko drahá,
 juchacha, už sem tam, ještě ne,
 /:za mnou se povleče:/, šavle ocelová.
5. Šavle ocelová, můj koníček vraný,
 juchacha, už sem tam, ještě ne,
 /:vzpomeneš, zapláčeš:/, na mé milování.
6. Na mé milování, na moji dobrotu,
 juchacha, už sem tam, ještě ne,
 /:že jsem k vám chodíval:/
 každičkou sobotu.
7. Každičkou sobotu, sedmkrát za týden,
 juchacha, už sem tam, ještě ne,
 aby si věděla, Mařenko rozmilá,
 že to byl každý den.

Zazpíval Jan Kuchař z Babic, zapsal 8. VIII. 1955 JVK

Když jsem plela mák

The image shows a musical score for the song 'Když jsem plela mák'. It consists of two staves of music. The first staff is in 3/4 time and ends with a double bar line and the word 'Fine'. The second staff is in 4/4 time and ends with a double bar line and the words 'D.C. al Fine'. The lyrics are written below the notes.

Fine

Když jsem ple - la mák, ško - da na sto - krát,

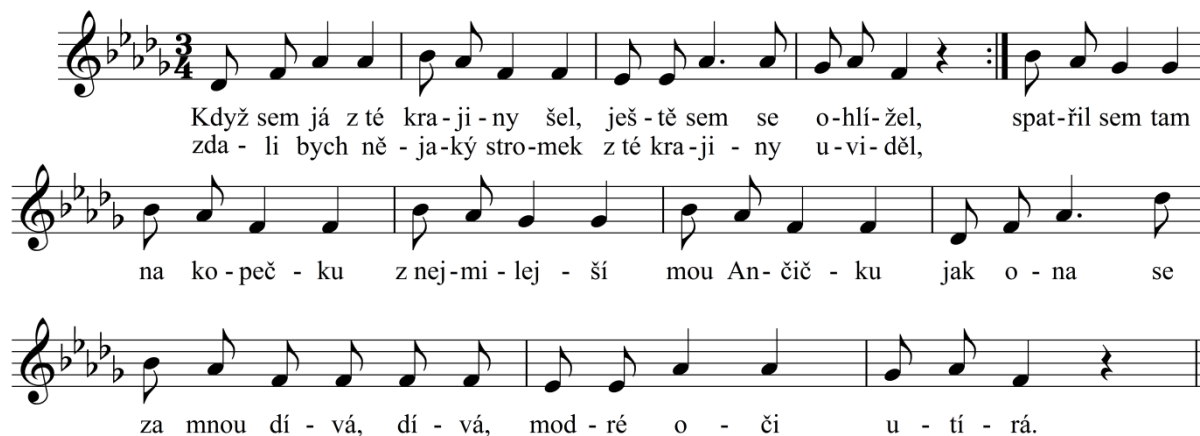
D.C. al Fine

ško - da to - ho mi - lo - vá - ní, že ne - tr - vá do sko - ná - ní.

1. Když jsem plela mák, škoda na stokrát,
škoda toho milování, že netrvá do skonání.
2. Když jsem plela len, nevěděla jsem,
že tvoji dva kamarádi v háječku na tě čekají,
když jsem plela len, nevěděla jsem.
3. Až ty půjdeš k nám, nechodívej sám!
Vem si s sebou kamaráda, panímáma bude ráda,
že nechodíš sám přes zelený háj.
4. V zeleném háji na tě čekají,
zabijí tě, můj Pepíčku
a dají tě pod jedličku
v zeleném háji, tam tě čekají.

Zazpíval Josef Vondráček, kovář z Velké Chyšky, 75 roků. Zapsal 14. VIII. 1958 JVK.

Když sem já z té krajiny šel

Když sem já z té kra - ji - ny šel, ješ - tě sem se o - hlí - žel, spat - řil sem tam
zda - li bych ně - ja - ký stro - mek z té kra - ji - ny u - vi - děl,
na ko - peč - ku z nej - mi - lej - ší mou An - čič - ku jak o - na se
za mnou dí - vá, dí - vá, mod - ré o - či u - tí - rá.

1. /:Když jsem já z té krajiny šel,
ještě sem se ohlížel.
Zda-li bych nějaký stromek
z té krajiny uviděl,:/
spatřil sem tam na kopečku
z nejmilejší mou Ančičku,
jak ona se za mnou dívá, dívá,
modré oči utírá.

2. Děvčátko se za mnou dívá,
přesmutná je jeho líc,
ručky k svému srdci tiskne,
pláče stále čím dál víc.
S pánembohem, milé dítě,
Bůh sám ví, uhlídám-li tě,
jenom se mi dobře chovej, chovej
na Boha nezapomeň.

Zpívali bratři Šustrové z Velké Chyšky, 75 roků, zapsal 20. VII. 1958 JVK.

Když sem šel k milej

Když sem šel k mi-lej, vo-na ne-spa-la, — já za-kle-pal na vo-kén-ko,
 co-pak dě-láš, má pa-nen-ko, ne-bo tam_ ně-ko - ho máš.

1. Když sem šel k milej, vona nespala,
 já zaklepal na vokénko, copak děláš,
 má panenka, nebo tam někoho máš.
2. Nikdo tu není, sem tady sama,
 ráda bych ti otevřela,
 kdybych na tě zlost neměla,
 všechnos na mě pověděl.
3. Otevři přece, zebou mě ruce,
 když tě zebou nohy, ruce, vem si boty, rukavice,
 nechodívej k nám více.
4. To sem věru rád, žes mě nechala,
 včera mi jedna vzkázala,
 že by se mnou ráda spala
 vod večera do rána.

Zpívala Anna Rokosová z Velké Chyšky, 89 roků. Zapsal 20. VII. 1958 JVK.

Když jsem šel vod milý

Když sem šel vod mi - lý, tak už byl den bí - lý,
 pan - tá - ta v sek - ni - ci na bí - lej sto - li - ci

slou - ha trou - bil, já šel do maš - ta - le, a on šel za mnou,
 už se mod - lil,

já mu tam sli - bo - val, že víc - krát ne - pu - du za mou mi - lou.

1. /:Když sem šel vod milý,
 tak už byl den bílý, slouha troubil,
 pantáta v seknici
 na bílej stolici už se modlil,:/
 já šel do maštale,
 a on šel za mnou,
 já mu tam sliboval,
 že víckrát nepudu za mou milou.

Zaspívala Antonie Moravcová z Radějova, 90 r., zapsal 23. VII. 1958 JVK.

Když sem vandroval

Když sem van-dro - val, mu - zi - ka hrá - la, mo - je z nej-mi - lej__ ší,
 mo - je z nej-mi - lej__ ší z ok-na kou-ka - la,__ la,__ z ok-na kou-ka - la.

1. /:Když sem vandroval, muzika hrála,:/
 moje z nejmilejší, moje z nejmilejší
 z okna koukala, la, z okna koukala./:
2. Nekoukej za mnou, provandruj se mnou,:/
 a já tobě koupím, a já tobě koupím
 sukni zelenou, sukni zelenou./:
3. Sukni zelenou, ne tuze dlouhou,:/
 aby ty si mohla, aby ty si mohla,
 vandrovat se mnou, vandrovat se mnou./:
4. Vandrovat se mnou přes hory doly,:/
 a ty černé lesy, a ty černé lesy,
 moje komory, ry, moje komory.

Zaspívala Anastasie Ctiborová z Lesné, 84 roků. Zapsal 18. VIII. 1958 JVK.

Když se pšenka zelenala

Když se pšen - ka ze - le - na - la z ja - ra na ko - peč - ku,
 má mi - len - ka vy - há - ně - la be - rán - ky k le - síč - ku,
 pod ja - vo - rem se - dá - va - la u ní - z - ké - ho křo - ví,
 ku - kač - ku tam po - slou - cha - la v tom tma - věm ú - do - lí.

1. Když se pšenka zelenala z jara na kopečku,
 má milenka vyháněla beránky k lesíčku,
 /:pod javorem sedávala u nízkého křoví,
 kukačku tam poslouchala v tom tmavém
 údolí./

Zaspívali manželé Papežovi z Bratřic, 50 roků, zapsal 27. VII. 1958 JVK.

Když vojáček mašíruje

The image shows a musical score for the song 'Když vojáček mašíruje'. It consists of two staves of music in G major (one sharp) and 2/4 time. The melody is simple and rhythmic, with lyrics written below the notes. The first staff ends with a double bar line and repeat dots. The second staff begins with a key signature change to D major (two sharps) and a time signature change to 4/4, then returns to 2/4 at the end.

Když vo-já - ček ma - ší - ru - je, žád - ný ho ne - po - li - tu - je,
 je-nom je - ho Ma-jo-len - ka, kte-rou si vzal do sr-den - ka.

1. /:Když vojáček mašíruje,
 žádný ho nepolituje,:/
 /: jenom jeho Majolenka,
 kterou si vzal do srdenka.:/
2. /:Já bych taky mašíroval,
 kdyby mě kdo koně sedlal,:/
 /:mladší sestra nemeškala,
 šla a koně osedlala.:/
3. /:Když koníčka osedlala,
 přezalostně zaplakala,:/
 /:“Neplač, sestro, milko moje,
 za tři léta se sejdem.“:/
4. /:Když tři léta uplynuly,
 sestry bratra neviděly,:/
 /:on tam leží v širém poli,
 má hlavičku na dvě půli.:/
5. /:Vraný kůň stojí u něho,
 hrabe nohou, lituje ho,:/
 /:“Vstávej, vstávej, můj
 patrone,
 dej mi oves, seno moje.“:/
6. /:“Jdi, koníčku, jdi ode mě,
 on tě někdo nafutruje,:/
 /:nafutruje dosytosti,
 z mé hlavičky lezou kosti.:/
7. Pokud jsem u tebe býval,
 vždycky jsem se dobře
 míval,:/
 /:nyčko musím sedlákovi
 vzdělávat mu pole roli.:/

Zazpíval František Mikula starší z Babic, 70 r. Zapsal 16. VII. 1958 JVK

K Načeradci cesta

K Na-če-rad - ci ces - ta u - šla - pa - ná všec - ka, kdy - by na - ši pá - ni
do - vo - le - ní da - li, je tam hol - ka hez - ká, je tam hol - ka hez - ká.

1. K Načeradci cesta ušlapaná všecka,
/:kdyby naši páni dovolení dali,
je tam holka hezká, je tam holka hezká.:/
2. Já si na ni myslím, chodit za ní nesmím,
/:dá-li pánbu, až se tam dostanu,
já se tam s ní vyspím.:/
3. Když sem se tam dostal, hezky sem se vyspal,
/:ona ráno vstala, vlásky učesala,
jen abych tam zvostal.:/
4. Já tu nezvostanu, já musím jít domů,
/:koníčky pucovat a je vokšírovat,
zakládat do žlabu.:/

Koupala se Lidulinka

Kou-pa - la se Li - du - lin - ka ve vo - dič - ce stu - de - ný,
vi - la věn - ce pro mlá - den - ce, z roz - ma - rý - ny ze - le - ný.

1. Koupala se Lidulinka
ve vodičce studený,
vila věnce pro mládence
z rozmarýnky zelený.

2. Komupak je, Lidulinko,
komupak je daruješ?
Jeden tobě, druhý sobě,
že mě věrně miluješ.

Zazpívala Josefa Holubová z Buřenic, 78 roků. Zapsal 25. VII. 1958 JVK.

Koupil jsem si lásku

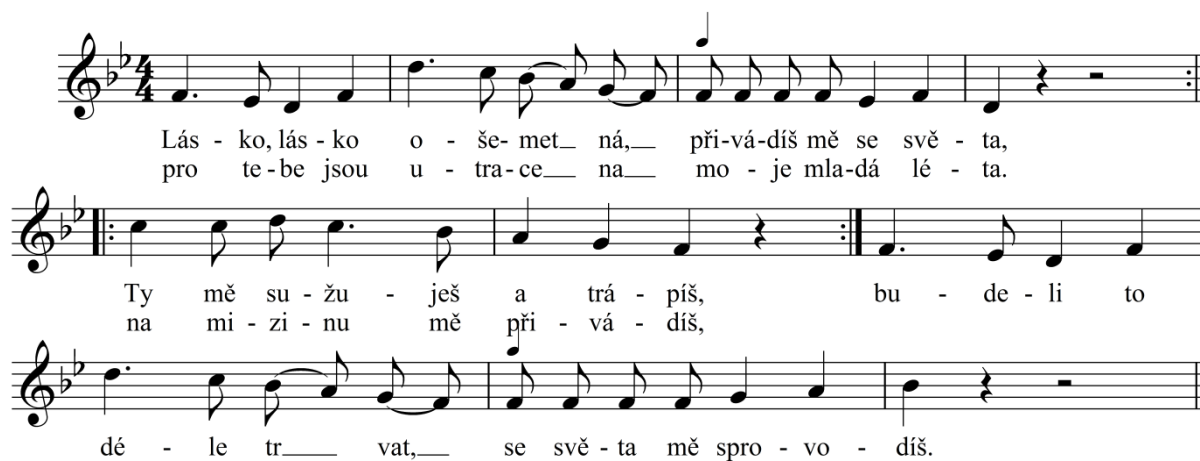

Kou-pil si lás - ku za pár bí-lejch krá - lí - ků, krá - lí - ci mi chcíp - li,
vo - pi - ci mám na kr - ku. Nám je to jed - no, nám je to a - ko - rád,
my si dá - me na - lejt, za - pla - tí to ka - ma - rád.

1. Koupil sem si lásku za pár bílejších králíků,
králíci mi chcipli, vopici mám na krku.
Nám je to jedno, nám je to akorát,
my si dáme nalejt, zaplatí to kamarád.
2. Nám je to jedno, nám je to flaštička,
my si dáme zahrát, zaplatí to matička
3. Nám je to jedno, nám je to litříček,
my si dáme zahrát, zaplatí to tatíček.
4. Nám je to jedno, nám je to štamprle,
my si dáme zahrát, zaplatí to děvče mé.

Zazpívala Josefa Holubová z Buřenic, 78 roků „Zpívali vojáci v Chebu v hospodě a tam sem to pochytila, když sem tam byla za chlapcem.“ Zapsal 25. VII. 1958 JKV.

Lásko, lásko ošemetná

Lás - ko, lás - ko o - še - met ná, při - vá - díš mě se svě - ta,
 pro te - be jsou u - tra - ce na mo - je mla - dá lé - ta.

Ty mě su - žu - ješ a trá - píš, bu - de - li to
 na mí - zi - nu mě při - vá - díš,

dé - le trvat, se svě - ta mě spro - vo - díš.

1. Lásko, lásko ošemetná
 přivádíš mě ze světa,
 pro tebe sou utracena
 moje mladá léta.
 /: Ty mě sužuješ a trápíš,
 na mizinu mě přivádíš,:/
 bude – li to déle trvat,
 ze světa mě sprovedíš.
2. Dříve než sem lásku poznal
 měl sem život blahý,
 přitom sem věrně miloval
 svoje rodiče starý,
 ty, který mě vychovali,

- o mě věrně pečovali,
 když sem jim vyrost k radosti,
 tak sou mě ztratili.
3. Pannu, kterou sem miloval,
 to vod svoji mladosti,
 na památku mě nechala
 svoje bílé kosti.
 S kým já se budu těšiti,
 s kým, se budu vyrážeti,
 snad se musím sám jediný
 na tom světě trápiti.

Zaspíval Josef Šustr z Velké Chyšky, 75 roků, zapsal 14. VIII. 1958 JVK.

Malá chaloupka

Ma - lá cha - loup - ka, ma - lé o - kén - ko, spíš - li

ne - bo ne - spíš, ne - bo mě ne - sly - šíš, dra - há An - dul - ko.

1. Malá chaloupka, malé okénko,
/:spíš-li nebo nespíš, nebo mě neslyšíš,
drahá Andulko.:/
2. Ach, nespím, nespím, dobře tě slyším,
/:ale že já tobě, potěšení moje,
otevřít nesmím.:/
3. Když neotevřeš, spánembohem lež,
/:nepudu já k tobě, potěšení moje,
nepudu podnes.:/
4. Když nepudeš k nám, nepudeš od nás,
/:nebudeš, Pepíčku, po našem trávníčku
procházet se zas.:/

Zazpíval Josef Musil z Radějova, 81 roků, zapsal 25. VII. 1958 JVK.

Měla žena muže

Mě - la že - na mu - že, ten se smr - ti
 bál, tře - ba ce - lé no - ci do - ma ne - bý -
 val, do - ma, do - ma, do - ma ne - bý - val.

1. Měla žena muže, ten se smrti bál,
 třeba celé noci doma nebýval,
 doma, doma, doma nebýval.
2. Ach, má drahá ženo, přijde- li ta smrt,
 za to já tě prosím, do pytle mě strč,
 do py, do py, do pytle mě strč.
3. Ach, můj zlatý muži, já pytel nemám,
 mám tu starou nůši, pod tu já tě dám,
 pod tu, pod tu, pod tu já tě dám.

Zaspívala Anna Vondráčková z Velké Chyšky, 70 roků. Zapsal 14. VIII. 1958 JVK.

Měla žena muže

Mě - la že - na mu - že, ten se smr - ti bál,
 tře - ba ce - lé no - ci do - ma ne - bý - val.

1. Měla žena muže, ten se smrti bál,
třeba celé noci doma nebýval.
2. Ach má drahá ženo, přijde-li ta smrt,
za to já tě prosím, do pytle mě strč.
3. Ach, můj zlatý muži, já pytel nemám,
mám tu starou nůši, pod tu já tě dám.

Zaspíval Josef Vondráček, kovář, z Velké Chyšky, 75 roků. Zapsal 14. VIII. 1958 JVK.

Měl sedláček kobyly lysou

Měl sed - lá - ček ko - by - lu ly - sou, krá - vu ku - sou, ko - su tu - pou,
že - nu hlu - chou,
se - kal - trá - vu za cha - lu - pou, se - kal - trá - vu za cha - lu - pou.

1. Měl sedláček kobyly lysou,
krávu kusou, ženu hluchou,
kosu tupou, /:sekal trávu za chalupou.:/
2. Kobyly lysá, kráva kusá, žena hluchá,
kosa tupá /:seče trávu jen to chrupá.:/
3. Když sem voral /:jetelíček,:/
/:prášilo se do koleček.:/
4. Když jsem jetel /:dovorával:/
/:valášek mně polehával:/
5. Já musel vzít z hlavy klobouk,
z hlavy klobouk,
/:a dát mu ho hned pod chomout.:/

Zaspívala Marie Fialová y Bratřic, 54 roků, zapsal 27. VII. 1958 JVK.

Můj zelený věnečku

Můj ze - le - ný vě - neč - ku, už tě z hla - vy sklá - dám, a - by se
své - mu ze všech z nej - mi - lej - ší - mu do klí - na u - klá - dám. a - se s ním
s ním tě - šil do smr - ti nej - del - ší - se - s ním tě - šil.
ho - no - sil,
Už je to u - dě - la - ný, už je to ho - to - vý, a - ni se to ne - ko - lí - bá,
a - ni to ne - cho - dí. My to má - me, my to má - me, my se vo to ne - sta - rá - me,
na - še je to lep - ší než va - še, na - še se to ka - še než va - še.

1. /:Můj zelený věnečku,
už tě z hlavy skládám,:/
svému ze všech z
nejmilejšímu,
do klína ukládám.:/
/:aby se s ním těšil
a se s ním honosil:/
/:do smrti nejdelší
se s ním těšil.:/

2. Už je to udělaný,
už je to hotový,
ani se to nekolíbá,
ani to nechodí.

3. My to máme, my to máme
my se vo to nestaráme,
naše je to lepší než vaše,
naše se to kaše nad vaše

Tuto svatební píseň zaspívala Josefa Holubová z Bubenic, 78. roků. Zapsal 25. VII.1968 JVK.

Mysliveček ráno vstává

Mys - li - ve - ček rá - no vstá - vá, po re - ví - ru po - zor dá - vá,
 po re - ví - ru po le - se, kam čert ba - bu po - ne - se.

1. Mysliveček ráno vstává,
 po revíru pozor dává,
 po revíru po lese
 kam čert babu ponese.

2. Co tu, stará bábo, děláš,
 že syrový dříví lámáš?
 Dal ji jednu přes záda,
 až se bába svalila.

3. Ty mládenci u muziky
 mají přepodivné zvyky,
 sedí s pannou za stolem,
 hrabou nohou pod stolem.

Zazpíval František Mikula, rolník z Babic, 70 r. Zapsal 18. VII. 1958 JVK.

Na babickým kopci

Na ba-bic-kým kop-ci for-má-nek se to-čí, šen-kýř-ka mu ví-no na-lej-vá:
Kdy-by mo-je mi-lá sa-mé pen-tle by-la, tak já si ji pře-ce ne-vez-mu,
„Pij, sy-neč-ku, pij a ne-o-pi se, šen-kýř-ka ti to všech-no na-pí-še, hol-ka má.
vez-mu já si chu-dob-nou dě-več-ku, tu, kte-rá má jen jed-nu suk-nič-ku, hol-ka má.

1. Na babickým kopci formánek se točí,
šenkýřka mu víno nalejvá:
“Pij, synečku, pij a neopi se,
šenkýřka ti to všechno napíše,
holka má.
2. Kdyby moje milá samé pentle byla,
tak já si ji přece nevezmu,
vezmu já si chudobnou děvčeku,
tu která má jen jednu sukničku,
holka má.

Na břehu dívka seděla

Na břehu dív - ka se - dě - la, drobné ky - tič - ky tr - ha - la
a do vo - dy je há - ze - la, až na dno tem - né - ho je - ze - ra.

1. Na břehu dívka seděla,
drobné kytičky trhala
a do vody je házela,
až na dno temného jezera.

2. Přijměte vlny lásky květ
a zaneste je v širý svět
a zaneste je v širokou dál,
že mě můj miláček
oklamal.

3. Kamarádka mě zradila,
miláčka mně odloudila,
mně na světě nic netěší,
když láska lásku svou
pohřeší.

Zaspívala Josefa Pačhová z Buřenic, 69 roků. Zapsal 19. VIII. 1958 JVK.

Na těch babickejch paloukách

Na těch ba - bic-kejch pa - lou-kách, na těch ba - bic-kejch lu - kách,
 ztra - til tam mi - lej pe - ní - ze, ztra - til tam mi - lej du - kát.

1. Na těch babickejch paloukách,
 na těch babickejch lukách.:/
 Ztratil tam milej peníze,
 ztratil tam milej dukát.:/
2. Jdi ho, má milá, hledati,
 jdi ho, má milá, hledat.:/
 Jestli ten dukát najdeš,
 dáme se spolu voddat.:/

Zazpívali bratři Josef a Alois Šustrové z Velké Chyšky, 75 r., zapsáno 20. VII. 1958 JVK.

Na vojnu jedou

Na voj - nu je — dou, trn, trn, trn, trn, trn, trn a tam bo -
 ju — jou, trn, trn, trn, trn, trn, trn, co tam, má An - dul - ko,
 trn, trn, trn, trn, trn, trn, co vy - bo - ju — jou, trn, trn, trn.

- 1 Na vojnu jedou, trn, trn, trn, trn, trn, trn,
 a tam bojujou, trn, trn, trn, trn, trn, trn,
 co tam, má Andulko, trn, trn, trn, trn, trn, trn,
 co vybojujou, trn, trn, trn.
- 2 Vybojoval sem, trn, trn, trn, trn, trn, trn,
 koně vraného, trn, trn, trn, trn, trn, trn,
 sedni, má Andulko, trn, trn, trn, trn, trn, trn,
 sedni na něho, trn, trn, trn, trn, trn, trn.
- 3 Na koně sedla, trn, trn, trn, trn, trn, trn,
 hned celá zbledla, trn, trn, trn, trn, trn, trn,
 kam si, má Andulko, trn, trn, trn, trn, trn, trn,
 kams krásu dala, trn, trn, trn, trn, trn, trn.
- 4 Nechala sem ji, trn, trn, trn, trn, trn, trn,
 v lese na trávě, trn, trn, trn, trn, trn, trn,
 když sem já sekala, trn, trn, trn, trn, trn, trn,
 travičku krávě, trn, trn, trn.

Zaspívala Josefa Holubová z Buřenic, 78 roků, zapsal 25. VII. 1958 JVK.

Nejsou lepší řemeslníci

Ne- jsou lep - ší ře - mes - ní - ci, ja - ko ko - vá - ři,
 ti pra - cu - jí ve dne v no - ci, to v po - tu tvá - ři,
 ko - vad - lin - ka ta pěk - ně zvo - ní, že - le - zo hi - cu - je ve voh - ni, ve voh - ni,
 dě - la - jí se pod - ko - věn - ky vra - né - mu ko - ni.

Nejsou lepší řemeslníci, jako kováři,
 ti pracují ve dne v noci, to v potu tváří,
 kovadlinka pěkně zvoní,
 železo hcuje ve vohni, ve vohni,
 dělají se podkověny vranému koni.

Zaspíval Josef Myška, kovář v Lesné, 55 roků. Zapsal 15. VIII. 1957 JVK.

Nestarej se, ženo má

Ne - sta - rej se, že - no má, zač ko - vá - ři pi - jou,

ze sta - ré - ho že - le - za no - vé cvoč - ky li - jou.

Nestarej se, ženo má, zač kováři pijou,
ze starého železa nové cvočky lijou..

Zaspíval Josef Myška, kovář z Lesné, 55 roků. Zapsal 21. VIII. 1957 JVK.

Nezávidím pánům paláce

Ne-zá-vi-dím pá-nům pa-lá-ce, my jsme spo-ko-je-ni v cha-loup-ce. My jsme spo-lu
ne - pře-jem si

spo-ko-je - ni, žád-né jmě-ní. Já ne-mám nic, a mám vše-ho dost, jen když mám spo-ko-je - nost.

Nezávidím pánům paláce,
my jsme spokojeni v chaloupce.
My jsme spolu spokojeni,
nepřejem si žádné jmění.
Já nemám nic, a mám všeho dost,
jen když mám spokojenost

Zazpíval František Mikula z Babic, 67.r., zapsal 7. VIII. 1955 JVK.

Od Březiny vítr foukal

Od Bře - zi - ny__ ví - tr fou - kal, za - fou - kal tam pěk - ný vět - ří - ček,
ke své mi - lé__ u - bí - ral se z Vel - ké Chyš - ky je - jí Pe - pí - ček.

Sho - dil mně můj klo - bou - ček pod most, že se na mě__
ja - ko by mně dá - val vě - do - most,

mo - je mi - lá hně - vá moc, tra - la - la, hně - vá moc.

1. /:Od Březiny vítr foukal,
zafoukal tam pěkný větříček,
ke své milé ubíral se
z Velké Chyšky její Pepíček.:/
/:Shodil mě můj klobouček pod
most,
jako by mně dával vědomost,:/
že se na mě moje milá hněvá moc,
tralala, hněvá moc.

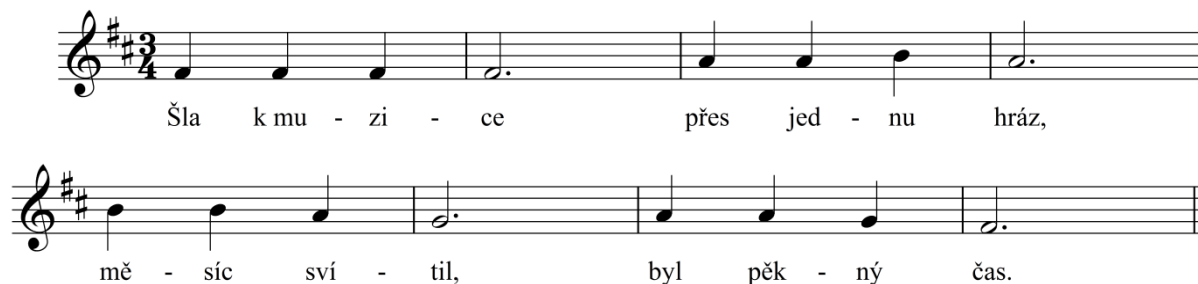
2. Když sem já šel ke svý milý
cestičkou, tralala, cestičkou,
koukala se z okenečka
s matičkou, tralala, s matičkou.

Když sem přišel blíže k domovu,
zavřela dveře na závoru
a já zůstal omámen stát u domu,
tralala, u domu.

3. Když sem já šel vod svý milý
cestičkou, tralala, cestičkou,
vykoukala z okénečka
s matičkou, tralala, s matičkou.
“Až voni tě všichni poznají,
tvou falešnou lásku seznají,
však oni tě tak jako já
nechají, tralala, nechají.

Zazpívala Marie Junková z Babic, 67 roků. Zapsal 18. VIII. 1957 JVK.

O hastrmanovi

Šla k mu - zi - ce přes jed - nu hráz,
mě - síc sví - til, byl pěk - ný čas.

1. Šla k muzice přes jednu hráz,
měsíc svítil byl pěkný čas.
2. Kdybych měla hastrmana,
ráda bych s ním tancovala.
3. Můj ty milý hastrmane,
jak to spolu uděláme?
4. Ty nemůžeš na suchu žít,
já nemohu ve vodě být.
5. V tom pod hrází něco šustne,
panna se hned strachy lekne.
6. Nelekej se, moje milá,
vždyť jsi si mě vyvolila.
7. Ty nemusíš na suchu být,
já nemusím ve vodě žít.
8. Do vody tě nepovedu,
na suchu tě pomiluju.

Zazpívala Marie Veselá z Babic, 60 r. Pátou až 8. sloku nadiktovala Emilie Mikulová z Babic, 68 r. Zapsal 19. VII. 1958 JVK.

O Lidunce a Svatošovi

Pod Strá - žiš - těm na pa - louč - ku ži - la dív - ka spa - ni - lá,
 v chá - tr - né cha - loup - ce v pros - tu, co kvě - tin - ka ne - vin - ná,
 mi - lo - va - la vel - mi vře - le Sva - to - še u - přím - né - ho, věr - nost,
 lás - ku mu slí - bi - la až do hro - bu tma - vé - ho.

1. Pod Strážišťem na paloučku
 žila dívka spanilá,
 v chátrné chaloupce v prostu,
 co květinka nevinná,
 milovala velmi vřele
 Svatoše upřímného,
 věrnost, lásku mu slíbila
 až do hrobu tmavého.
2. Švarný rytíř z hradu svého
 navštívil tu chaloupku
 celý strnul, když pohlédl
 na spanilou Lidunku,
 hned jí slíbil hojné dary,
 by s ním na hrad odjela,
 tam že bude se vším vládnout,
 co choť jeho rozmilá.
3. Lidunka mu předkládala
 nízkost stavu selského,
 že miluje již od dávna
 Svatoše upřímného.
 Rytíř hněvem rozzlobený:
 “Co ty láskou mou zhrdáš,
 dnes ti dávám rozmyšlení,
 zítra ať jinak jednáš!”
4. Lapnu tě, co holubičku,
 uvězním tě na hradě,
 tvého Svatoše věrného
 rychle pošlu do boje,
 o to se nejdřív postarám,
 by tam našel hrob tmavý.
 Sbohem buď, ty věrná dívko,
 zítra zas na shledání.

5. Všecka krev nešťastné dívky
do srdečka vstoupila,
s očí tekou hořké slzy,
přežalostně plakala.
Svatošovi věrnou lásku
ještě jednou slíbila,
jakoby na smrt kráčela,
se všemi se loučila.
6. Celou noc lesem bloudila,
bylinky nasbírala,
na úsvitě v své chaloupce
masti z nich navařila.
Hrdinsky se na smrt chystá,
na rytíře čekala,
jak jen přišel, s ochotností
ruku svou mu podala.
7. Můj rytíři, jinak jsem se
tuto noc rozmyslela,
sen mně zjevil světa rozkoš,
v hradě jsem se viděla,
v drahých šatech, diamantech,
co kněžna jsem se skvěla,
omrzel mě život selský,
s tebou žít jsem zvolila.
8. Ještě jednu věc však nevím,
a tu musím zvědět,
miluješ-li mě pro krásu,
která v letech odletí,
chceš-li by má sladká krása
navěky mně zůstala,
kouzlu jsem se naučila,
bych si tebe získala.
9. Neprodlévej, můj miláčku,
utni mně rychle hlavu,
a pak omyj, mastí potři
krk a tu moji hlavu.
Rytíř všechno vykonal,
vonnou mastí pomazal, ale
oko modrolesklé zůstalo zavřeno
dál.
10. By věrný slib Svatošovi
až do smrti splnila,
teprv poznal rytíř v hoři,
že ho dívka zklamala.
Kapli zde vystavět nechal,
denně se tu modlíval,
na velikou věrnost dívky
až do smrti vzpomínal.

Otcovský dům

Ot-cov-ský dům, ach, to je ráj, tím ob - da - řil Bůh te___ be
a pro - jdi svě - ta ši - rý kraj, ne - naj deš ji - né ne___ be.

1. Otcovský dům, ach, to je ráj,
tím obdařil Bůh tebe
a projdi světa širý kraj
nenajdeš jiné nebe.
2. Zde malé dítě začalo
se na maminku smáti,
zde útlé ručky sepjalo,
učíc se boha znáti.
3. V dětinství první útulek
nepřestaň nikdy ctíti,
když bude tobě do světa
a do ciziny jíti.

Zaspívávala Růžena Těšínská z Roučkovic, 60 roků. Zapsal 13. VIII. 1958 JVK.

Ó, ty růžičko spanilá

Ó, ty__ rů - žič__ ko spa - ni - lá, kdo tě vy - sa - dil,___
 ten mně_ pře - ve__ li - kou bo - lest srd - ci způ - so - bil,___

neb já kaž - dou do - bu, když vy - chá - zím z do - mu,
 kle - pám na o - kén - ko, spíš - li, má mi - len - ko,

spíš - li,___ a - ne___ bo co dě - láš, dra - há Per - lin - ko. ___

1. Ó, ty růžičko spanilá, kdo tě vysadil,
 ten mě převelikou bolest srdci způsobil,
 /:neb já každou dobu, když vycházím z domu,
 klepám na okénko, spíš-li má milenko,
 spíšli - li a nebo co děláš, drahá Perlinko.:/
2. Usnula sem, a již nespím, tys mě probudil,
 měla sem sen přeradostný, tys přítomný byl,
 zdálo se mně zdálo, to na samé ráno,
 žes mně dal hubičku, můj drahej Pepičku,
 přítom si mně přitisk ruku k mému srdečku.
3. Ach, můj bože z nejmilejších, mělas o mně sen,
 a já zase ve dne v noci nejsem spokojen,
 trápíš srdce moje, které v těle vadne,
 ulehči trápení, ať mně neuvadne,
 o, ty růžičko spanilá, netrap srdce mé!

Zazpíval Josef Vondráček, kovář, z Velké Chyšky. Zapsal 14. VIII. 1958 JVK.

Oženil se starý kocour

O - že - nil se sta - rý ko - cour, vzal si mla - dou koč - ku, vzal si mla - dou
 koč - ku, slí - bo - val jí mi - lo - vá - ní, a - le jen po o - čku, a - le jen po o - čku.

1. Oženil se starý kocour /:vzal si mladou kočku,:/
sliboval jí milování, /:ale jen po očku.:/
2. Mladá kočka však nesnesla /:takového klamu:/
a když večer měsíc vyšel /:s jiným utekla mu.:/
3. Starý kocour sed za kamna /:přežalostně mňoukal,:/
měsíček jak mazaněček /:shůry na něj koukal.:/

Zaspívala Marie Veselá z Babic, 60.r., zapsáno 19. VII. 1958 JVK.

Písň k „Horácké svatbě“
 Při „vejproši“ u nevěsty
 Pojd', hrdličko, pojd', má milá

Pojd', hrd - lič - ko, pojd', má mi - lá, sa - me - ček cuk - ru -
 co si mu jed - nou slí - bi - la, z to - ho se ra - du -
 je, teh - dys mu da - la hu - bič - ku, pan fa -
 je: dnes mu dáš pra - vou ru - čič - ku,
 rář již o - če - ká - vá, kte - rý to stvr - zu - je.

Pojd', hrdličko, pojd' má milá, sameček cukruje,
 co jsi mu jednou slíbila, z toho se raduje,
 tehdy mu dala hubičku, dnes mu dáš pravou ručičku,
 pan farář již očekává, který to stvrzuje.

Zazpíval Vojtěch Moravec, poslední „družba“ z Velké Chyšky, 62 r., zapsal 21. VIII. 1957
 JVK.

Písň k "Horácké svatbě"

Při "vejproši" u ženicha

Když se mladý Tobiáš na cestu ubíral

Když se mla-dý To - bi_ áš na_ ces - tu u_ bí - ral, neb_ on ho mi-lo-val.
 an - dě - la Ra - fa e_ la za_ vůd - ce Pán_ mu dal,

1. /:Když se mladý Tobiáš na cestu ubíral,
 anděla Rafaela za vůdce Pán mu dal,:/
 neb on ho miloval.
2. /:My všichni zde přítomní prosíme v mysli celé,
 by nám též Pán Bůh seslal tohoto Rafaela.:/
 By v duši i těle.
3. /:Chránil nás a zachoval, spravil cesty naše,
 ve všem dobrém zdržoval, jako Tobiáše,:/
 zahnal satanáše.
4. /:Pojďme ve jménu božím, náš pan ženich je to,
 vinšujte nám společně všichni šťastnou cestu,:/
 přivedem nevěstu.

Zazpíval Vojtěch Moravec, poslední "družba" z Velké Chyšky, 62 roků.

Zapsal 21. VIII. 1957 JVK.

Písň k "Horácké svatbě"

Píseň při "čepení"

Ach, co se to má státi?

Ach, co se to má státi, drůžičky, mé milé,
 již se loučím s vámi všemi panenkami, /
 již se s vámi loučím, Bůh buď vždycky s vámi. /

1. Ach, co se to má státi, družičky mé milé,
 již se loučím s vámi všemi panenkami, /
 /: již se s vámi loučím, Bůh buď vždycky s vámi. :/
2. Já jsouc panenka mladá, svůj stav jsem změnila
 a sobě za manžela Karlíčka zvolila,
 budiž Bohu chvála, že jsem ho dostala,
 co mi Bohem souzeno, toho jsem se dočkala.
3. Ach, můj vínku zelený, již tě s hlavy skládám,
 svému nejmilejšímu, již jej odevzdávám,
 aby on jej choval, vždycky mě miloval,
 stále až do své smrti v té lásce setrval.
4. Ach, již s vámi žehnám, družičky mé milé,
 a vám všem sbohem dávám, smutno této chvíle,
 změnily se časy, zavily mi vlasy,
 upřímně mnohokrát vám děkuju za tu službu vaši.

Zazpívala Marie Holakovská z Lesné, 78 roků. Zapsal 21. VIII. 1957 JVK.

Píseň k “Horácké svatbě“

Píseň při “kolíbání“

Přidejte, přátelé, do této kolébky

Při__ dej - te, přá - te - lé, do__ té - to ko - léb - ky,
bu__ de - me ko - lé - bat ty__ to ma - lé dít - ky.

Ha - jej, ha__ jej,__ ny - nej, chla - peč - ku__ roz - mi - lej.
ha - há, ha__ já,__ ny - ná, hol - čin - ka__ ro - mi - lá.

1. /:Přidejte, přátelé, do této kolébky,
budeme kolébat tyto malé dítky.:/
/:Hajej, hajej, nynej, chlapečku rozmilej,
hajá, hajá, nyná, holčinka rozmilá.:/
2. /:Zakolíbej, Karličku,
jenom malou chvíličku:/
/:zakolíbej chvílku,
než vyperu plínku.:/
3. /:Já kolíbat neumím,
za kolíbku se stydím:/
/:kolíbej si sama,
s kým si radu brala.:/
4. /:Já ji brala v štěpnici,
mezi dvěma mládenci.:/
/:ty mě radu dali,
když mě milovali.:/

Zazpíval Vojtěch Moravec, poslední družba z Velké Chyšky, 62 roků. Zapsal 21.VIII . 1957
JVK.

Píseň o Husovi a Havlíčkovi

Když Jan Hus v Bet-lém-ské kap-li ká-zal, že von čis-tou prav-du li-du hlá-sal,
že prav-du mlu-vil, ne-ná-vi-děn byl,
pro-to Ja-na Hu-sa u-pá-li-li, by tu prav-du sly-šet ne-mu-si-li.

1. Když Jan Hus v Betlémské kapli kázal,
že von čistou pravdu lidu hlásal,
že pravdu mluvil, nenáviděn byl,
proto Jana Husa upálili,
by tu pravdu slyšet nemusili.

2. Když Havlíček své noviny vydával,
že von čistou pravdu do nich dával,
že pravdu mluvil, nenáviděn byl,
proto nám Havlíčka utrápili,
by tu pravdu slyšet nemusili.

Zaspíval Jos. Vondráček z Velké Chyšky, 75 roků, zapsal 14. VIII. 1958 JVK.

Počkejte, sedláci

Po-čkej-te, sed-lá-ci, při-jdou na vás ča-sy, ke-rý eš-tě ne-by-ly,
 při-jde na vás bí-da, při-jde na vás nou-ze, po-ští-pou vás ží-ža-ly, ží-ža-ly.

1. Počkejte, sedláci, přijdou na vás časy,
 kerý eště nebyly,
 /:přijde na vás bída, přijde na vás nouze
 poštipou vás žížaly.:/
2. Dříve sedlák bejval: tři chasníky míval
 a k tomu dvě děvečky,
 /:nyní nemá chasu, přítom tahá basu
 a je celý sedřený.:/
3. Sedlák nemá boty, by si přikryl hnáty
 vod řezanky zkroucený,
 /:kalhoty telecí, ty už na ňom bečí,
 vod samýho soužení.:/

Zaspíval Josef Vondráček, kovář, z Velké Chyšky, 75 r. Zapsal 20.VII. 1958 JVK.

Pode Lhotou je háječek

Po - de Lho - tou je há - je - ček, tam se pro -
chá - zí a vy - na - chá - zí můj Pe - pí - ček.

1. Pode Lhotou je háječek,
tam se prochází a vynachází můj Pepíček.
2. Na hlavě má černý klobouk,
nemůžu na tě, mé zlaté dítě, zapomenout.
3. Pod kloboučkem modré oči,
to po Nanynce, po holuběnce s nimi točí.
4. Točí, točí, točit bude,
až před oltáři, před božskou tváří hledět bude.
5. Klečet budou oba spolu,
pan farář přijde, ruce jim sváže, pudou domů.
6. Přídou domů, sednou k stolu,
já vám, pajmámo, i vám, pantáto, já děkuju.
7. Že ste mně ji vychovali,
z ručky na ručku, z ručky na ručku překládali.

Zaspívala Anastasie Ctiborová z Lesné, 84 roků, zapsal 18. VIII. 1958 JVK.

Pod tím naším okénečkem

Pod tím na - ším o - ke - neč - kem, tam v té ma - lé za - hrád - ce,
sa - dí - la jsem roz - ma - ryn - ku, by tě - ši - la mé srd - ce,
ta mé srd - ce tě - ší - va - la, do - kud jsem ne - zna - la svět,
do - kud já jsem ne - po - zna - la je - den klam - ný lás - ky květ.

1. Pod tím naším okénečkem, tam v té malé zahrádce,
sadila jsem rozmarynku, by těšila mé srdce,
ta mé srdce těšivala, dokud jsem neznala svět
dokud já jsem nepoznala jeden klamný lásky květ.
2. Když mně bylo šestnáct roků, Jeníček k nám chodíval,
za večera, za soumraku, věrnou lásku sliboval,
naše láska byla stálá, pojednou ji osud vzal,
naše láska měla zvadnout, on byl k vojsku povolán.

Zpívala Marie Kopecká z Babic, 52 roků. Zapsáno 18. VII. 1958 JVK.

Poslechněte, panenky

Po-slech-ně - te, pa-nen-ky, ja - ké - ho mám ho - cha, slou-ho - vé - ho Hon-zí - ka
 a to bu - de tre - fa. Tra - ra - ra, jak se nám to ma - ší - ru - je,
 tra - ra - ra, jak se nám to jde.

1. Poslechněte, panenky, jakého mám hocha,
 slouhového Honzíka a to bude trefa.
 Trarara, jak se nám to mašíruje, trarara,
 jak se nám to jde.
2. Je ke všemu šikovný, kdo ho k čemu žádá,
 kam ho večír postaví, tam ho najde zrána.
 Trarara, jak se nám to mašírujem, trarara...
3. Umí pěkně tancovat, jako sochor v pytli,
 kdybyste ho viděli, smíchem byste pukli,
 trarara...
4. Nechod', Honzo, nechod' k nám, nerada tě vidím,
 roztrhanej kabát máš, já se za tě stydím,
 trarara...
5. Přijď k nám rači v neděli, až budeš mít šaty,
 já tě ráda uhlídám, moje máma taky,
 trarara...

6. Až já budu šaty mít, jinou holku taky,
potom mi vlez na záda a tvá máma taky.
Trarara, jak se nám to mašíruje,
trarara, jak se nám to jde.

Zaspívala Josefa Holubová z Buřenic, 70 roků. Zapsal 25. VII. 1958 JVK.

Pověz ty mně, holuběnko popelavá

Po-věz ty mně, ho - lu - běn - ko po - pe - la - - vá, čas - ně zrá - na,
 za - sví - tá - ní, je - li hod - na u - přím - né - ho mi - lo - vá - - ní.

1. Pověz ty mně, holuběnko popelavá,
 kdypak moje Andulička ráno vstává,
 /:časně zrána, za svítání,
 je-li hodna upřímného milování.:/

2. Pověz ty mně dokavad mi nejsme svoji,
 jak se moje Andulička ráno strojí,
 /:jak jí pěkné šaty sluší,
 a nemá-li nějaký hřích na své duši.:/

Zazpíval Jan Kotal z Bratřic, 66 roků, zapsal 27. VII. 1958 JVK.

Přenešťastná ta babická náves

Pře - ne - šťast - ná ta ba - bic - ká ná - ves, po kte - ré jsem cho - dí - val,
 po kte - ré jsem cho - dil, svou mi - len - ku vo - dil, pře - ce jsem ji ne - do - stal.

1. Přenešťastná ta babická náves, po které jsem chodíval,
 /:po které jsem chodil, svou milenku vodil, přece jsem ji nedostal.:/
2. Panímámo, kde je vaše dcera, já ji přišel navštívit,
 /:tři léta minuly, jsme se neviděli, já ji přišel potěšit.:/
3. Naše dcera na hřbitově leží, tam je její postýlka,
 /:nemysli, Jeníčku, švarný mládenečku, že bude tvá manželka.:/
4. Ukažte mně cestu ke hřbitovu kudy nesli mou milou,
 /:já tam za ní půjdu a hledat ji budu, svou Mařenku rozmilou.:/
5. Přišel jsem tam blíže ke hřbitovu spatřil jsem tam hrob nový,
 /:tři růže červený daly mně znamení, kde tam leží děvče můj.:/

Zaspíval František Mikula mladší z Babic, 37 r., zapsal 19. VII. 1958 JVK.

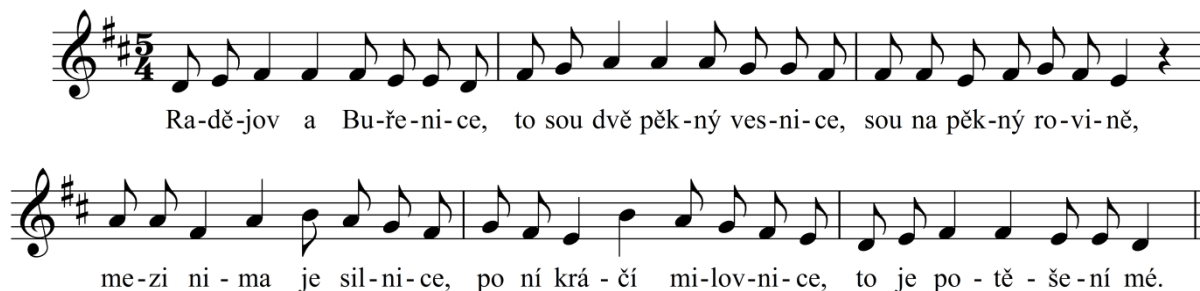
Přišla přežalostná doba na nás

Při - šla pře - ža - lost - ná do - ba na nás, kde jsme ži - li
 mu - sí - me o - pus - tit do - mo - vy zas,
 spo - ko - je - ně, mu - sí - me o - pus - tit, jít do boje.

1. Přišla přežalostná doba na nás,
 musíme opustit domovy zas,
 /:kde sme žili, spokojeně, musíme
 opustit,
 jít do boje.:/
2. To každý chudý i kníže, hrabě,
 musí se chopiti každý zbraně,
 /:musíme jít v jižní strany,
 kde sou řady Turků sestaveny.:/
3. Nedaleko města Sarajeva
 strhla se tam vojna neslýchaná
 /:děti naše pláčí pro nás,
 nechod'te tam, otče, zabijí vás.:/
4. Namísto tatíčka přijde psaní,
 že on je v Turecku pochovaný,
 a píše to jeho kamarád,
 jenž podle něho stál,
 když v bitvě pad.
5. Zanechal on vdovu a sirotky,
 kdo se jich teď ujme, dá se útěchy,
 otec v dále pochovaný,
 v chaloupce je nyní plno bídy.
6. Ach, bože, rozbože, dobrotivý,
 ujmi se těch sirot opuštěných,
 vždyť na světě,
 v širé dále,
 nemají přátele ani žádný

Zaspíval Jan Kotal, písmák a kronikář z Bratřic, 66 roků. Zapsal 27. VII. 1958 JVK.

Radějov a Buřenice

Ra-dě-jov a Bu-ře-ni-ce, to sou dvě pěk-ný ves-ni-ce, sou na pěk-ný ro-vi-ně,
me-zi ni - ma je sil-ni-ce, po ní krá - čí mi-lov-ni-ce, to je po - tě - še - ní mé.

1. Radějov a Buřenice,
to sou dvě pěkný vesnice,
sou na pěkný rovině,
mezi nima je silnice,
po ní kráčí milovnice,
to je potěšení mé.

2. Tu postýlku, co sem míval,
na který sem vždycky líhal,
častokrát si vzpomenu,
v poli nemám jenom hlínu,
dám já si kámen pod hlavu
a tak si odpočinu.

Zaspívala Antonie Moravcová z Radějova, 90 roků. Zapsal 23. VII. 1958 JVK.

U muziky

Ra - dost za - jis - té na kaž - dém mís - tě, k bá - lu
všec - ko se cí - dí, ša - ty se ři - dí, ra - dost - né

se stro - jí sta - ří mla - dí, i šen - kýř pum - pu
tvá - ře se vy - jas - ňu - jí,

spra - vit dal, by při - pra - ven byl na ten bál.

1. Radost zajisté na každém místě,
k bálu se strojí, staří mladí,
všecko se cítí, šaty se řídí,
radostné tváře se vyjasňují,
i šenkýř pumpu spravit dal,
by připraven byl na ten bál.
2. Z chalupy Fána hned časně zrána
pro samou starost spát nemohla,
přišla k ní Bětka, její sousedka,
na šatech jí pomáhat chtěla.
Žádná si lehnout nechtěla,
aby krk vod blech neměla.
3. Tu po klekání, slyšet vrzání,
muzikanti nástroje ladí,
Francek to slyšel, z chalupy vyšel
a k židovi si to hned valí,
střelil mu pytel pšenice,
aby měl prachy k muzice.
4. Tu vstoupí v kolo a vzkřikne “sólo“,
hodí dvě kule muzikantům,
z prázdného kola na Fandu volá,
vona tu nejni, vyšla před dům,
a s ní adjunkt z cukrovaru,
že by to šlo snad do páru.
5. Šel domů tiše, pospíchal friše,
pravil sám k sobě: “to sem to chyt“,
holku mi vzali, pár facek dali,
ještě sem za to do močky slít.
Šel domů tiše, pomalu,
páchl jak cedička z kanálu

Zazpívala Marie Junková z Babic, 67 roků, zapsal 18. VIII. 1957 JVK.

Slunko se v soumrak chýlí

Slun - ko se v sou - mrak chý - lí, smut - ný den na - stá - vá
 a na voj - ně ty pad - lé, ty kry - je noc tma - vá.

1. Slunko se v soumrak chýlí, smutný den nastává
a na vojně ty padlé, ty kryje noc tmavá.
2. Uprostřed hrozné bitvy vojáků zmráklých
a podle jeho boku kamarád klečící.
3. Sundej z mé ruky prsten, než ztuhne tělo mé
a z torby vem ten lístek a dej vše milce mé.
4. Vyříd' jí, že jsem padl v boji, u Lublína,
poslední: jméno její šeptala ústa má.
5. Odpočívajte sladce padlí vojínové,
ať vám nikdo neruší to ticho hrobové.

Zaspívaly: Marie Veselá z Babic, 60 r. a Růžena Těšínská z Roučkovic, 60 roků, zapsal
13. VIII. 1958 JVK.

Sluníčko vychází

Slu - nič - ko vy - chá - zí, jas - nou zá - ři dá - vá, vzhů - ru

vy - stu - pu - je, svě - tu o - zna - mu - je: kví - tí vů - ni dá - vá.

1. /:Sluníčko vychází, jasnou záři dává,:/
/:vzhůru vystupuje, světu oznamuje:
kvítí vůni dává.:/
2. /:Já jednou podvečír vyšel jsem na špacír,:/
/:uslyším volání, žalostné vzdychání,
při tom se zastavím.:/
3. /:Poznal jsem po hlase, že je to má milá,:/
/: na trávníčku stála, travičku tam žala,
žalostně plakala.:/
4. /:Nemoh jsem poslouchat její naříkání,:/
/:šel jsem do háječku, sed jsem na travičku
zavolal jsem na ni.:/
5. /:Jak mě uslyšela, hned ke mně běžela,:/
/:pravila mně cosi, kde jsem chodil v noci,
já něco slyšela.:/
6. /:Já jí odpověděl, že jsem žita hleděl,:/
/:by mně ho jeleni, srci nezváleli,
že jsem u něj ležel.:/
7. /:Uvěřila tomu, pospíchala domů,:/
/:chytila za souček, roztrhla fěrtoušek,
věnec jí spad dolů.:/
8. /:Panímáma pláče a pantáta kleje,:/
/:nejmladší sestřička, jako holubička,
po straně se směje.:/
9. /:Smějou se jí taky její kamarádky,:/
/:že se jí krátějí, že se jí krátějí
napřed její šaty.:/

Zazpíval František Mikula, rolník z Babic, 67 roků stár. Zapsal 8. VIII. 1955 JVK.

Slunečko zašlo za hory

Volně **Svatební**

Slu - neč - ko za - šlo za ho - ry, sví - tí krás - ně k zá - pa - du, —

do - čka - la sem po - sled - ní den, víc už če - kat ne - bu - du, —

teď pu - du do za - hra - dy, tam sou kví - teč - ka von - ný,

kte - ré Kris - tus pán roz - sí - val svo - jí pře - dra - hou kr - ví. —

1. Slunečko zašlo za hory, svítí krásně k západu,
dočkala sem poslední den,
víc už čekat nebudu,
/:teď puđu do zahrady,
tam sou kvítečka vonný,
které Kristus pán rozsíval
svoji předrahou krevi.:/
2. Mí nejmilejší upřímní starostliví rodiče,
jen vy nade mnou nebuďte
zatvrzelého srdce,
/:já k vašim nohám padám,
za požehnání žádám,
a za vaše vychování,
zaplat' to Pán Bůh sám.:/
3. Má z nejmilejší matinko,
v celém světě jediná,
co ste vy se nastarala,
než ste mě vychovala,
/:ve dne, v noci nespala,
o mě ste pečovala,
teď když vás mám
zastávatí,
tak vy ste mě ztratila.:/

Zazpíval Josef Vondráček, kovář z Velké Chyšky. Zapsal 14. VIII. 1958 JVK.

Srdce mé, proč toužíš po milosti?

Srd-ce mé, proč tou-žíš po mi - los - ti, byl to květ, kte-rý v mém srd-ci
 kvet, u - vad - la rů - že mo - ji bla - že - no - sti, u - va - dl
 květ, kte - rý v mém srd - ci květ, u - vad - la kvet.
 1. květ, kte - rý v mém srd - ci květ, u - vad - la kvet.
 2. květ.

1. Srdce mé, proč toužíš po milosti,
 byl to květ, který v mém srdci kvet,
 uvadla /:růže moji blaženosti,
 uvadl květ, který v mém srdci kvet.:/
2. Kdyžs mně nechtěl svoji lásku dáti,
 proč tvé oko mě k sobě vábilo,
 /:nebyla bych se tě naučila znáti,
 raděj bych byla, by tě nebylo.:/
3. Ničkom stojím na vysoké skále,
 bez útěchy hledím před sebe,
 /:tak jako loď na moři beze zbraně,
 jsem opuštěna na vždy od tebe.:/

4. Až já budu v tmavém hrobě spáti,
vzpomeň sobě na svou přísahu,
/:že jsem musela, o, miláčku drahý,
že jsem musela pro tě do hrobu.:/

Zaspívala Antonie Pelikánová z Babic, 67 roků. Zapsal 20. VIII. 1958 JVK.

Stojí borovička borová

Sto - jí bo - ro - vič - ka bo - ro - vá, ko - lem do ko - leč - ka, do ko -
la, pod ní ko - ní - ček a na něm Pe - pí - ček je - de do bo - je.

1. Stojí borovička borová,
kolem do kolečka, do kola,
pod ní koníček a na něm Pepíček
jede do boje.
2. Jede, jede, jede do boje,
sama královna si ho přeje,
že mu dá šaty a šavli a boty,
vraného koně.

Zaspívala Josefa Holubová, Buřenice, 78 roků. Zapsal 25. VII. 1958 JVK.

Stojí dívka u studánky v stíně

Sto - jí dív - ka u stu - dán - ky v stí - ně, ach, bo - že, kde je ten,
o - ko je - jí hle - dí do - lů sni - vě,
co mě mi - lo - val, co mi věr - nou lás - ku slí - bo - val.

1. Stojí dívka u studánky v stíně,
oko její hledí dolu snivě,
ach, bože, kde je ten co mě miloval,
co mi věrnou lásku sliboval.
2. Odešel do kraje vzdáleného,
mě zanechal srdce ztrápeného,
dříve než první mráz kvítka zachvátí,
tenkrát že se domů navrátí.
3. Kruté mrazy dávno pominuly,
z poupátek se růže vyvíjely,
dávno již uvadl z pomněnky květ,
můj milý se nenavrací zpět.
4. Černé mraky po obloze plujte,
mého milého tam pozdravujte,
anděl na peruti sám k němu spěj,
sladké políbení jemu dej!

Zaspívaly: Marie Veselá z Babic, 60 r. a Růžena Těšínská z Roučkovic, 60 roků.

Zapsal 13. 8. 1958 JVK.

Šla Nanyka do háječka

Šla Na-nyn - ka do há - ječ - ka chy - ti - la tam ptáč - ka,
da - la si ho do šá - teč - ka, hla - vič - ku mu zmáč - kla.

1. Šla Nanyka do háječka
chytla tam ptáčka,
dala si ho do šátečka,
hlavičku mu zmáčkla.

2. Nemačkej ty mou hlavičku,
já ti budu zpívat,
až ty budeš se svým milým
na trávníčku líhat.

Zaspíval Vojtěch Moravec z Velké Chyšky, 62 roků. Zapsal 25. VIII. 1957 JVK.

Šťastný dobrýtro vinšuju

Šťast-ný do - brý - tro vin - šu - ju, to ve - leb - né - mu pá - nu,
s po - ní - že - nos - ti při - chá - zím, to o ně - ja - kou ra - du, vo - ni sou mi že - nu
da - li, a mě s ní ko - pu - lo - va - li, rač - te, rač - te
mně dát ji - nou, za ta - ko - vou že - nu zlou.

1. Šťastný dobrýtro vinšuju,
to velebnému pánu,
s poníženosti přicházím,
to o nějakou radu,
voni sou mi ženu dali,
a mně s ní kopulovali,
raďte, raďte mně dát jinou,
za takovou ženu zlou.

Próza: “Příteli, příteli, jaképak máte důvody k tomu?”

2. Příčina je v tom taková,
že se někdy opiju,
jednou, dvakrát nebo třikrát

Próza: “Ale, příteli, nechte už toho pití! Máte spolu nějaké děti?”

3. Děti máme spolu čtyři,
ku kterým se nehlásím,
dvě jsou s knězem, dvě s kantorem,
jak to od lidí slyším.
Dvě jsou celý k vám podobný,
dvě zase ke kantorovi,
raďte, raďte mně dát jinou,
za takovou ženu zlou.
raďte, raďte mně dát jinou,
za takovou ženu zlou

Zazpíval Alois Šustr z Velké Chyšky, 75 roků. “Znám ji vod otce z Babic i vod dědka z Teškovíc.” Zapsal 20. VII. 1958 JVK.

Tam na stráni

Tam na stráni, na malém vršíčku stojí pěkné stromořadí,
měl sem holku namluvenou, ale jiný mi za ní chodí.

1. Tam na stráni, na malém vršíčku
roste pěkné stromořadí,
měl jsem holku namluvenou,
ale jiný mi za ní chodí.

2. Vy, mládenci, kteří ste jako já,
nemylujte doopravdy,
pomilujte, pošpásujte,
ale lásku jim neslibujte!

3. Zdálo se mi, zdálo se mi, zdálo,
že můj milý vedle mě spal,
probudím se, nic ale nevidím,
jak mě ten sen oklamal.

Zazpívaly: Marie Veselá z Babic, 60 r. a Růžena Těšínská z Roučkovic, 60 roků.

Zapsal 13. VIII. 1958 JVK

Teče voda po vandrokách dolů

Te - če vo - da po van - dro - kách do - lů,
 pod', má mi - lá, po - van - dru - jem spo - lu, zle je.

1. Teče voda po vandrokách dolů,
pod', má milá, povandrujem spolu, zle je.
2. Jaký je to smutný vandrování,
když my nejsme spolu voddávaný, zle je.
3. Panimámo, hezkou dceru máte,
ale že ji doma nemíváte, zle je.
4. Kdybyste ji doma mívávali,
hezký hoši by k vám chodívali, zle je.
5. Naše dcera, vona doma není,
vona pleje pšeničku na poli, zle je.
6. Sotva jeden záhonek vyplela,
tři škadrony hulánů viděla, zle je.
7. Pěkně vítám, páni hulánové,
viděli ste potěšení moje, zle je.
8. Viděli sme, ale zabitého,
spadl s koně, šavle vedle něho, zle je.

Zazpíval František Kuchař, listonoš, Babice, 61 roků. Zapsal 17. VIII. 1958 JVK

Teče voda, teče

Te - če vo - da, te - če, na ba - bic - ký mlej - ny, všu - de mi
smut - no je, všu - de mi smut - no je, kde má mi - lá nej - ni.

1. Teče voda, teče, na babický mlejny,
všude mi smutno je, všude mi smutno je,
kde má milá nejni.
2. Ona by tu byla, jenom jenom kdyby směla,
/:rodiče ji brání, rodiče ji brání,
aby mě nechtěla.:/
3. Rodiče, rodiče, dejte mně to děvče,
/:ono za mnou chodí, ono za mnou chodí
až k naší měšťálce.:/
4. Počkejte, rodiče, Bůh vás bude trestat,
/:že ste mně bránili, milovat nedali,
co by mě těšilo.:/
5. Sami ste si vzali, co se vám líbilo,
/:mně byste bránili, milovat nedali,
co by mě těšilo.:/

Zazpíval František Mikula, rolník z Babic, 70 roků, zapsal 17. VIII. 1958 JVK.

Ten panskej kočí

Ten pan-skej ko - či má čer-ný vo - či, von se mě vy-ptá - vá, kde já spím v no-ci,
 žu-paj - da, žu-paj - da, já tě mám rá - da, žu-paj - da, žu-paj - da, já tě rá-da mám.

1. Ten panskej kočí má černý voči,
 von se mě vyptává, kde já spím v noci,
 župajda, župajda, já tě mám ráda,
 župajda, župajda, já tě mám ráda.
2. Já spím na půdě vedle vikýře,
 žádnéj tam za mnou vylízt nemůže,
 župajda, župajda, já tě mám ráda,
 župajda, župajda, já tě mám ráda.
3. Štyři tam lezli, jeden tam zůstal,
 jak si se, Pepíčku, jak si se vyspal?
 župajda, župajda, já tě mám ráda,
 župajda, župajda, já tě mám ráda.
4. Já sem se vyspal, ale dost málo,
 celou noc se mi vo tobě zdálo.
 župajda, župajda, já tě mám ráda,
 župajda, župajda, já tě mám ráda

Zazpívala Marie Kopecká z Babic, 52 r., zpívali jsme ji při mlácení V Křelovicích.

Zapsal 18. VII. 1958 JVK.

U Trenčina jarmark bude

U Tren - čí - na jar - mark bu - de, se - dum pa - nen za groš bu - de,
 trn - čí tr - ňa - vá, rů - že vo - ňa - vá za groš bu - de.

1. U Trenčina jarmark bude
sedum panen za groš bude,
trnčí, trňavá, růže voňavá za groš
bude.
2. Jedna se z nich chtěla vdáti,
neuměla chleba péci,
trnčí, trnavá, růže voňavá, chleba péci.
3. V pondělí si díži snesla,
v úterý si ji vymyla,
trnčí, trnavá, růže voňavá, ji vymyla.
4. Ve středu kvas zamísila,
ve čtvrtek zválela, trnčí ...
5. A v pátek pec vytopila,
v sobotu ho tam vsadila, trnčí ...
6. Chlebíček se pěkně poved,
jako by ho pekař upek,
trnčí ...
7. V neděli si k němu sedla,
co upekla, všechno snědla,
trnčí, trnavá, růže voňavá, všecko
snědla.
8. Vandrovali dráteníci
vod Trenčina po silnici,
trnčí ...
9. Chtělo se jim na kořalku,
zašli sobě do kvelbíku,
trnčí ...
10. Spodní kůrkou voda tekla,
vrchní zase myš utekla,
trnčí, trnavá, růže vonává, myš utekla

Zazpívala Božena Papežová z Bratřic, 70 roků. Zapsal 27. VII. 1958 JVK.

Už já více přes hranice

Už já ví - ce přes hra - ni - ce ma - ší - ro - vat ne - bu - du, mi - lo - val jsem
jed - nu pa - nu, mi - lo - val jsem jed - nu pa - nu, už mi - lo - vat ne - bu - du.

1. Už já více přes hranice mašírovat nebudu,
miloval jsem jednu pannu, miloval sem jednu
pannu
už milovat nebudu.
2. Vykoukala z okenečka, z toho nejhořejšího,
/:spatřila na vraném koni:/
svého nejmilejšího.
3. Tu máš, holka, tu máš dukát
za ten jeden nocleh tvůj,
/:aby jsi si nemyslila:/,
že já sem milovník tvůj.
4. A já nechci žádný dukát, ani žádný peníze,
/:já sem si tě vyvolila:/,
můj Honzíčku, za muže.

Zaspívala Josefa Holubová z Buřenic, 78 roků, zapsal 25. VII. 1958 JVK.

Vánoční koleda

Po - chvá - len bud', Je - žíš Kris - tus, mi - lý Ma - tě - ji,
až na vě - ky, kam po - spí - cháš, brat - ře On - dře - ji,
já do Bet - lé - ma bě - žím, co se tam dě - je, ne - vím,
pro - sím te - be, vrať se se mnou, ně - co ti po - vím.

1. Pochválen buď Ježíš Kristus, milý Matěji
až na věky, kam pospícháš, bratře Ondřeji,
já do Betléma běžím, co se tam děje nevím,
prosím tebe vrať se se mnou, něco ti povím.
2. Naši hoši v noci pásli blíže Betléma,
velká jasnost vo půl noci jako den byla,
andělský zpěv slyšeli, do Betléma běželi,
že se narodil Mesiáš vpravdě mluvěj.
3. V tom obecném chlévě leží v seně
v jesličkách,
a matičku má chudičkou,
v mizerných plenkách,
on přec tak překrásný je,
na každého se směje,
kdo se na něho podívá, radost nabude.
4. Nechodme tam jako blázni, milý Matěji,
abychom tam přišli prázdný, když nic nemají,
pojďme pro kamarádi, naberem s sebou dary,
až toho něco shledáme, pudem spěšněji.
5. Vzhůru, bratři kamarádi, rychle vstávejte,
narodil se nám Spasitel v Betlémě, věřte,
dary rychle chystejte, sestřičkám to oznamte,
ať každá něco uchystá, s námi pospěšte!
6. Ančička pana rychtáře: smetany trochu,
Sekundýna rychtářova: moučku krupičku,
Monika kramářova: cukrkandl, fiky má,
a Mařenka šenkýřova pivo, víno dá.
7. Anastásie kupcova: mandle, pyškoty,
Cecilie purkmistrova: jabka, voříšky,
Apolenka citróny, Liduška dá koření,
Lucie perník, marcipán, k tomu melouny.
8. Rozalie pekařova: mastnou žemličku,
a Anežka sedláková: másla v hrníčku,
Barbora řezníková: jitrničku udělá,
Rozárka oheň rozfouká, oběd udělá

9. Evička hedvábný pentle, povijánek dá,
Kačenka kartoun koupila, podušky chystá,
peří Verunka dere, Liduška to ušije,
jen hezky brzy pospěšte, nebo zima je.
10. Františka, dcera truhláře, kolébku nese,
Dorota tenkou košilku také přinese,
Majolenka punčošky, Helenka dvě čepičky,
ostatní všecky pospěšte, ať již jdeme brzy!
11. My, bratři, hudbu štemujme, budeme hráti,
Kdepak sou ti malí hosti, budou zpívati,
Franto, ty spusť varhany,
Ondřeji, veď waldhorny,
Tadeáši, polní trouby, ty, Nácku, bubny!
12. Honzíčkové, vy hoboje, strojky rychtujte,
Karlíčku, ty flautu pískej, fagot nenechte,
ty, Jozífku, housličky,
Aloisinku, moldánky,
violu, basu, Venclíčku, cymbál, Doubečku.
13. Hrubý dudy já nafoukám, ať hodně funěj,
u jesliček ta muzika ať je potěší,
teď hrajme již vesele,
když to poupátko spát bude,
matička kolíbat bude, líbezně usne.
14. Nyčko pudem na koledu k pánům sousedům,
Ježíšek ráčí požehnat váš příbytek, dům,
Ježíšek nám povídal,
kdo by nám koledu dal,
že se s ním o to porovná třeba mnoho dal.
15. Jen my Ježíška milujme, jej poslouchajme,
jeho svatá přikázání zachovávejme,
srdce čistá připravme,
by on k nám šel, žádáme,
jako betlémští měšťané, tvrdí nebudme.
16. Ježíšku, králi nebeský, k tobě voláme,
chraň nás ode všeho zlého, tebe žádáme,
pro tvou bídu, trápení,
chudobu zde na zemi,
uděl svatě požehnání na naši zemi.
17. Uděl svatého pokoje všechněm křesťanům,
ať se ve spolek snášejí, dej pokoj stavům,
ať tě můžem chváliti,
v pokoji živi býti,
potom tobě v nebi věčnou chválu vzdávati.

Zaspívala Božena Papežová z Bratřic, 70 roků stará, většina alek opsána podle velice starého šwabachem tištěného zpěvníku několika textů, který byl vydán v Praze. Zapsal 29. VII. 1958 JVK.

Vdávalo se motovidlo

Vdá-va - lo se mo-to- vi - dlo, vdá-va - lo se mo-to - vi - dlo lo lo,
 vza - lo so - bě sta - rý bi - dlo lo lo, vza - lo so - bě sta - rý bi - dlo.

1. Vdávalo se motovidlo,:/
/:vzalo sobě staré bidlo.:/	5. Vzal ji brabec první tanec,:/
/:šloupnuj jí na pravý palec.:/
2. Všichni ptáci sou pozváni,:/
/:jen ta stará sůva není.:/	6. Co, ty brabče, ty si hlopý,:/
/:nešlapej mi na pazourky.:/
3. Jak to sova dověděla,:/
/:hned na svatbu přiletěla.:/	7. Kdyby tu nebyli hosti,:/
/:rozšlapala bych ti kosti.:/
4. Sedla si tam vedle pícky,:/
/:dala si hrát po německy.:/	8. Ale že sou tady hosti,:/
/:nechci dělat mrzutosti.:/

Zazpívala Marie Holakovská z Lesné, 79 roků, zapsal 25. VII. 1958 JVK.

Vesničko moje milená

Ves-nič-ko mo - je mi - le - ná, v kte - ré jsem se zro - dil,
v té bych si přál jen ze - mří - ti, kde jsem mlá - dí pro - žil.

1. Vesničko moje milená, v které jsem se zrodil,
/:v té bych si přál jen zemřít, kde jsem mládí
prožil.:/
2. Pojď sem, má drahá Mařenko, já ti něco povím,
/:rodiče nám v lásce brání, že nebudem svoji.:/
3. Pojď sem, má drahá Mařenko, já ti něco povím,
/:skočíme spolu do vody, navždy budem svoji.:/
4. Když přišli k vodě hluboké, vlny se házely,
/:milenci se políbili, do vody skočili.:/
5. Teď jim žádný nezabrání, aby byli svoji,
/:za ruce se tam drzejí, přesladce dřímají.:/
6. Ó, jak jste zlí, rodičové, co z toho teď máte?
/:V lásce jste jim zabraňovali, teď pro ně pláčete.:/

Zaspíval František Mikula starší z Babic, 70 r., zapsal 19. VII. 1958 JVK.

Vícekrát nepudu

Ví-ce-krát ne-pu-du k stu-dán-ce pro vo-du, k stu-dán-ce pro vo-dič - ku,
 pro vo - du, pro vo - du a na-ve-čer při mě-síč - ku.

1. Vícekrát nepudu k studánce pro vodu,
 k studánce pro vodičku, pro vodu,
 pro vodu a navečer při měsíčku.
2. Někdo tam za křovím, kdo to byl nepovím,
 mluvili tichým hlasem,
 mluvili, šeptali a líbat slyšela sem.
3. Kdybych já věděla, že jinou miluje,
 byla bych nečekala,
 byla bych jiného hocha sobě namluvila.
4. Časně ráno vstávám, okénka otvírám,
 slavíček libě pěje,
 slunečko zářivá se vesele na mě se směje.

V lese hudba tiše hrála

V le-se ti - še hud-ba hrá-la ztrá-ce-la se v dál, mě-sí-ček nám pěk-ně sví-til,
 když sem s mi-lou stál, než od - je - du za ho-ry a le - sy ně-kam do dá -
 li, ješ - tě sme si na - po - sle - dy za - tan - co - va - li.

1. V lese hudba tiše hrála
 ztrácela se v dál,
 měsíček nám pěkně svítil,
 když sem s milou stál,
 než odjedu za hory a lesy někam do dáli,
 ještě sme si naposledy zatancovali.

2. Zejtra touhle dobou budu někde v cizině,
 Věra šeptá: “Hochu mysli na mě jedině,
 nezapomeň na tu naši lásku, hochu milý,
 lidské štěstí bývá klamné,
 pryč je za chvíli.“

Zaspívala Anežka Lišková z Radějova, 58 roků, zapsal 25. VII. 1958 JVK.

V létě bývá slunce parné

V lé - tě bý - vá slun - ce par - né, steh - lík ne - ní - stra - ka - poun,
všech - no je na svě - tě mar - né, pra - vil moud - rý Ša - la - moun.

1. V létě bývá slunce parné,
stehlík není strakapoun,
všecko je na světě marné,
pravil moudrý Šalamoun.

2. Žebrák mošny neposbude,
v lesích bývá mnoho žlův,
chceš-li s každým dobře býti,
hodně slyš a málo mluv.

3. Malý zajíc, malá stopa,
kvítí suchem uvadne,
kdo jinému jámu kopá,
ten sám do ní upadne.

4. Mrtvému ne peněz třeba,
vlk beránka nešetří,
lepší v kapse kousek chleba,
nežli bažant v povětrí.

Zpívala Božena Papežová z Bratřic, 70 r. Zapsal 27. VII. 1958 JVK.

V neděli odpoledne

V ne-dě - li od - po - led - ne, to bej - va - lo mo - je,
 vy - jdu le - sem do po - lí, bych spat - řil po - tě - še - ní.

1. V neděli odpoledne, to bejvalo moje,
 /:vyjdu lesem do polí, bych spatřil potěšení.:/
2. Co si tak lesem kráčím, uhlídám hnízdo ptačí,
 /:vylezu trochu výše, bych viděl co tam dýše.:/
3. Co tak na stromě sedím, dolů pod strom hledím,
 /:tu přišli milenci dva, usedli pod strom oba.:/
4. On praví: chci si tě vzít, ona: to může být,
 /:ale to chci vědět, kdo bude živit děti.:/
5. Předobry pán nad náma, uživí děti s náma,
 /:já vám dám, sakramenti, bych živil vaše děti!:/
6. Jestli tam slezu dolů, já vás rozeženu.
 /:Milenci se ulekli, pryč od sebe utekli.:/

Zazpíval Jan Zenáhlík, rolník z Babic, 58 roků. Zapsal 17. VII. 1958 JVK.

V Pacově je hospoda

V Pa - co - vě je hos - po - da po tři što - ky sta - vě - ná,
cho - dě - jí tam hejt - ma - ni, pi - jou ví - no čer - ve - ný.

1. V Pacově je hospoda
po tři štoky stavěná,
chodějí tam hejtmani,
pijou víno červený
2. Točenkýřko, dcera tvá,
nebo ňáká služebná?
A to není dcera má,
ani žádná služebná.
3. Ta je sem přivezená
od jednoho formana
za tři čtvrtky řezanky,
za jednu porci sena.
4. Co, šenkýřko, co mám dát,
by šla panna se mnou spát:
pět dukátů nebo šest?
bych zaplatil její čest.
5. Jdi, Kačenko, postel stlát,
ten pán bude s tebou spát
Kačenka jen pokročí,
hejtman za ní poskočí.
6. Jen, hejtmane, pomalu,
jsem z vysokého rodu,
já jsem dcera knížecí,
to ze země španělský.
7. To jsi sestra, sestra má,
kterou sedum let hledám,
kterou sedum let hledám,
s koně na koně sedlám.
8. Pojd', šenkýřko, za bránu,
já ti zaplatím stravu.
Šenkýřka šla za bránu,
hejtman ji tam s'al hlavu

Zazpívala Anežka Tomšů z Radějova, 57 roků, zapsal 23. VII. 1958 JVK.

Vstávej, má Mařenko!

Vstá-vej, má Ma-řen-ko dvě-ře od-my-ka-ti, slun-ko vy - chá - zí,
 vstaň a po - dej šav - lič - ku, co le - ží na sto - leč - ku,
 já mu-sím do bo - je, po - tě - še - ní mo - je, po - dej ru - čič - ku.

1. Vstávej, má Mařenko, dvěře odmykati,
 slunko vychází,:/
 /:vstaň a podej šavličku, co leží na stolečku,
 já musím do boje, potěšení moje,
 podej ručičku.:/
2. Má Mařenka vstala, velmi smutná byla,
 ke mně běžela,:/
 /:šavličku mně podala, ručičkou mě hladila,
 více ani promluvit nemohla,
 hořce plakala.:/
3. Ještě jsem nepřišel přes jednu zahrádku,
 slyším šturmovat, tambory na bubny,
 hornisty na trubny, též muziku hrát,
 /:nepřítel jde se všech stran, koule letí sem a tam,
 smutné podívání na české dragouny,
 s koní padají.:/
4. Můj milý je taky těžce poraněný
 pod koněm leží, nohy pod kolena,
 ruce pod ramena má utržený,
 /:a volá: “Kamarádi, proboha, pomozte mi!
 již nemohu snést ty velké bolesti
 na těle svým.“:/
5. Kamarádi moji, napište mně psaní
 na mé rodiče, též na moje bratry
 a na moje sestry, též mé milence.
 /:Ach, má drahá matičko,
 posílám vám psaníčko,
 /:jak mě bolí srděčko:/
 to psaní je psáno, při něm nemluveno
 ani slovíčko.:/

Zaspíval František Mikula, starší, Babice č. 24, 70 roků. Tuto písničku prý přinesl z 66. války babický rodák Kuchař, který zůstal jediný živý sám u kanonu a pak bos měsíc žebal.

Zapsal 18. VII. 1958 JVK.

Vstávej , má milá

Vstá - vej, má mi - lá, sní - da - ni va - řit,
pů - jdem do há - je je - le - ny ho - nit.

1. Vstávej má milá, snídani vařit,
půjdem do háje jeleny honit.
2. Jeleny honit, zajíce chytat,
vstávej, má milá, než bude svítat.
3. Já bych vstávala, hlava mě bolí,
vem šátek bílej a zavaž mně ji
4. Hlavu zavázal, ruce mu klesly,
čehopak ste se, můj milej, lekli?
5. A já se nelek, jako sem se bál,
že mně má milá v rukou omdlívá.
6. Já neomdlívám, já se jen potím,
pro tě, můj milej, svou krásu
tratím.
7. Ty seš, má milá, ty seš vinější,
tys mě volala do síně vaší.
8. Do síně vaší, až do sekničky,
tams mi dávala zouvat střevíčky.
9. Tys mě opojil sladkou kořalkou
a já mohla být dodnes panenkou.
10. A já panenkou a ty mládencem,
Mohli sme chodit oba pod čepcem.

Nejprve sem získal text písně od babičky Marie Štěpánové z Hořepníka, 92 roků, pak náhodou nápěv od Karla Musila z Hořepníka, 65 roků. Zapsal 28.VII.1958 JVK.

Vydej, ty slavičku, přelíbezný hlas

Vy - dej, ty sla - víč - ku, pře - lí - bez - ný hlas, at' se mně
 u - krá - tí ten pře-smut - ný čas, švi - toř, mi - lá vlaš - to - víč - ko,
 at' za - ple - sá mé sr - deč - ko, bych moh bý - ti ve - sel zas.

1. Vydej, ty slavičku, přelíbezný hlas,
 at' se mně ukrátí ten přesmutný čas,
 /:švitoř, milá vlašovičko,
 at' zaplesá mé srdéčko,
 bych moh býti vesel zas.:/
2. Líbezný zpěv ptactva všem lidem
 milý,
 at' obveseluje děvče nevinný,
 /:přijde rásný mládeneček,
 poprosí jí o věneček,
 milku ze sna probudí.:/
3. Mařenko, Mařenko, milenko moje,
 dej mně s upřímností srdéčko svoje,
 /:ty si přišla o panenství
 a já došel své žádosti,
 dej mi hubinku sladkou.:/
4. Rozmilý Pepíčku, z té události,
 mám ve svém srdéčku plno úzkosti,
 /:až já přijdu ke své mamičce,
 plísněna já budu těžce,
 to mě trápí nejvíce.:/
5. Neplač, holka, nenaříkej, není platno nic,
 bys plakala, naříkala třeba ještě víc,
 /:já hned pudu k otci tvému
 a prosit ho nepřestanu,
 aby nám nebránil.:/
6. S ponížeností žádám, otče rozmilý,
 abyste vy mně svolili dle vůle boží,
 /:dejte vy mně dceru vaši,
 at' se její rány ztiší,
 které ji tak svírají.:/

7. Rozmilý Pepíčku, nemůže se stát,
ty naši dcerušku nemůžeš dostat,
/:ty si mladý a chudobný,
ve všem ještě nezkušený,
musíš v lásce své přestat.:/
8. Když se já nehodím pro vaši dceru,
nechci tady býti ani jednu hodinu,
/:pudu, pudu, za ty hory
hledat sobě štěstí nový,
snad na ni zapomenu.:/
9. Svět je dost veliký, všem otevřený,
všelijaký věci jsou v něm k vidění,
/:ale pro mě na tom světě
žádná radost víc nekvete,
sem od ní odloučený.:/
10. Nekvete, nekvete a nebude kvést,
půjdu já zítra ráno, nechám se odvést,
/:dám se odvést na tu vojnu,
tam někde třeba zahynu,
než bych na tě zapomněl.:/

Vysoký jalovec

Vy-so-ký ja - lo - vec, vy-so-ký ja - ko já, pře-skoč ho,
 má mi - lá, pře-skoč ho, má mi - lá, rov - ný - ma no - ha - ma.

1. Vysoký jalovec, vysoký jako já,
 /:přeskoč ho má milá, přeskoč ho má milá,
 rovnýma nohama.:/
2. Já ho nepřeskočím, rač do vody skočím,
 /:o tebe, Pepíčku, o tebe, Pepíčku, o tebe
 nestojím.:/
3. Nad naším baráčkem, nad tvými stájemi,
 /:abych já věděla, abych já věděla,
 co můj milej dělá.:/

Vzhůru, bratři, kamarádi, už nám nastal den

Vzhů-ru, bra- tři, ka- ma- rá- di, už nám na- stal den, hu- rá, už nám na- stal
že my zej- tra čas- ně rá- no po- ma- ší- ru - jem, hu- rá, po- ma- ší- ru -
den, po- ma ší- ru - jem k Víd- ni, kaž- dej ke svej kum- pa- ni - i, ja- ko bys- me
jem,
v tej Chyš- ce nik- dá ne- by - li, hu- rá, nik- dá ne- by - li.

1. Vzhůru, bratři, kamarádi, už nám nastal den,
hurá, už nám nastal den,
že my zejtra časně ráno pomašírujeme,
hurá, pomašírujeme, :/
pomašírujeme k Vídni, každě ke své kumpanii,
jako bysme v tej Chyšce nikdá nebyli,
hurá, nikdá nebyli.

2. Kaprál stojí u kasáren, tam na nás čeká,
hurá, tam na nás čeká,
moje ze všech nejmilejší z okénka kouká,
hurá, z okénka kouká, :/

Bílý šátek v ruce má, modré oči si utírá,
pěknou zelenou kytičku za čáku dává,
hurá, za čáku dává.

3. Když sem já byl mladý chlapec,
neznali ste mě, hurá, neznali ste mě,
přišel sem k vám pro kus chleba,
vyhnali ste mě, hurá, vyhnali ste mě, :/
a teď ste mě poznali,
na vojnu ste mě dali,
bodeť by vám hrom zapálil
vaše svědomí, hurá, vaše svědomí

Zaspíval Josef Mařinec z Velké Chyšky, 53 roků. Druhou a třetí sloku zaspíval Alois Šustr z Velké Chyšky, 75 roků, zapsal 27. VII. 1958 JVK.

Vzhůru, bratři, kamarádi

Vzhů-ru, brat - ři, ka - ma - rá - di, zou - fat so - bě ne - smí - me,
že ty na - še mla - dá lé - ta na voj - ně být mu - sí - me,
tři lé - ta je dlou - há do - ba, a - le věč - ně ne - tr - vá, ten, kte - rý má
hol - ku do - ma, ta mu zů - sta - ne věr - ná. Když ne - bu - de če - ka - ti,
če - ka - ti, če - ka - ti, ať se je - nom vdá, však po - čká ji - ná.

1. Vzhůru, bratři, kamarádi, zoufat sobě
nesmíme,
že ty naše mladá léta na vojně být musíme,
tři léta, je dlouhá doba, ale věčně netrvá,
ten, který má holku doma, ta mu zůstane
věrná.
Když nebude čekati, čekati, čekati,
ať se jenom vdá, však počká jiná.

2. Nad oblohou černé mraky víc a víc se stahují,
skoro všichni mocnářové do boje se chystají,
však ty naše repetýrky dobrou službu konají,

budou pálit do nepřátel, vítězství nám sjednají.
Však ty naše kanony, kanony, kanony,
ty jim zazvoní poslední hrany.

3. Kdo z nás padne na bojišti, padne smrtí
hrdinnou,
poslední však jeho vzdechy platí pro jeho
milou,
která na něj doma čeká, častokrát si vzpomíná,
těší se blahou nadějí, že ho brzy uhlídá.
On však více nepříjde, nepříjde, nepříjde,
tam v cizí krajině spočívat bude.

Zazpívali bratři Josef a Alois Šustrové z Velké Chyšky, 75 roků. Tuto pochodovou píseň
zpívali na vojně. Zapsal 20. VII. 1958 JVK.

Zasíval zrnečka v úrodnou půdu

Za - sí - val zr - neč - ka v ú - rod - nou pů - du, sta - ře - ček
za - sil a vzde - chl si, kde - pak as bu - du, k no - vé - mu

hos - po - dář jar - ní - ho dne, zrn - ko se hne.
ži - tí když

1. Zasíval zrnečka v úrodnou půdu,
zasil a vzdechl si kdepak as budu,
stařeček hospodář jarního dne,
k novému žití když zrnko se hne.
2. Osením Páně jsem, pravil sám k sobě,
cítím že blíží se dojrání čas,
zestárlý starostmi ulehnu v hrobě,
jako se ukládá v stodole klas.
3. Dosek a pohlédl k nebeské výši,
aby Bůh políčku úrody dal,
zvolna pak ubíral se k nízké chýši,
v nížto byl snášel radost i žal.
4. Osení zelené bujalo zdárně,
sítil je z oblaků chladivý tok,
barvy nabývalo planoucím
světlem,
v zrněk jich srážel se mléčnatý
mok.
5. Osení zelené bujalo zdárně,
na poli veselo, v chatrči žal,
obilí zkvétalo, rozsevač chřadil,
ke žnám se volalo, stařeček šel.
6. Šel aby opustil políčka svoje,
okovy tělesné se sebe sňal,
smrt jemu zavřela života zdroje,
osením Páně byl, Pán si ho vzal

Sbohem buď, můj jihočeský kraji!

The musical score is written in G minor (one flat) and common time (C). It consists of three staves of music with lyrics underneath. The lyrics are: Sbo - hem buď, můj ji - ho - čes - ký kra - ji, na - de - šel už můj po - sled - ní den. le - sy tvé mi ti - chou pí - seň hra - jí v mís - tě, kde snít bu - du věč - ný sen, le - sy sen.

1. Sbohem buď, můj jihočeský kraji,
nadešel už poslední můj den,
lesy tvé mi tichou píseň hrají v místě,
kde snít budu věčný sen, lesy sen.
2. Břízek stín na stránách kolem Kleti
nebude mne ve svou náruč brát,
k potůčkům, kam ptáci pít zaletí,
šepot vln mne nebude už zvat.
3. Neuzřím už nikdy slunce záři,
vrchol Kleti nad krajem se chvěť,
nespatří již nikdy s jasem v tváři
na zahrádce jabloňový květ.
4. Sbohem buď, můj jihočeský kraji,
sbohem vy, jež měl jsem tolik rád,
o mé lásce k vám ať sny se zdají,
byste mohli jak já klidně spát.

Slova napsal Miroslav Čech, farář. Nápěv složil ředitel kůru Mikiska. První pochován na hřbitově v Mladém, druhý v Českých Budějovicích.

Seznam písní

1	Ach, ty růžičko, spanilá	1
2	Až já naposledy na plac vyrukují.....	2
3	Až pojedu po císařský.....	3
4	Až puďu z hospody	4
5	Borovička borový	5
6	Buřenice převyšují kopce	6
7	Co sem se k vám nachodil	7
8	Časně ráno, ráno, ranička	8
9	Častokrát sem choďoval.....	9
10	Červená růžička s bílým kvítkem	11
11	Čípak sou to pole, pole nezorané.....	12
12	Daleko, široko, sou babický pole.....	13
13	Dělnická.....	14
14	Děvče krásné a spanilé	15
15	Fialinka jarní.....	16
16	Já jsem muž dobrý	17
17	Já jsem ten český rolník.....	18
18	Jel sedlák orati	19
19	K Babicům je cesta	20
20	Kdo to jde k nám?.....	21
21	Když jsem byl malým chlapečkem.....	23
22	Když jsem já byl mladej zajíc.....	24
23	Když jsem já byl mladý	25
24	Když jsem plela mák	26
25	Když sem já z té krajiny šel.....	27

26	Když sem šel k milej	28
27	Když jsem šel vod milý	29
28	Když sem vandroval	30
29	Když se pšenka zelenala	31
30	Když vojáček mašíruje	32
31	K Načeradci cesta	33
32	Koupala se Lidulinka.....	34
33	Koupil jsem si lásku	35
34	Lásko, lásko ošemetná.....	36
35	Malá chaloupka.....	37
36	Měla žena muže	38
37	Měla žena muže	39
38	Měl sedláček kobylu lysou	40
39	Můj zelený věnečku.....	41
40	Mysliveček ráno vstává	42
41	Na babickém kopci	43
42	Na břehu dívka seděla.....	44
43	Na těch babickejch paloukách	45
44	Na vojnu jedou.....	46
45	Nejsou lepší řemeslníci.....	47
46	Nestarej se, ženo má	48
47	Nezávidím pánům paláce.....	49
48	Od Březiny vítr foukal	50
49	O hastrmanovi.....	51
50	O Lidunce a Svatošovi.....	52
51	Otcovský dům.....	54

52	Ó, ty růžičko spanilá	55
53	Oženil se starý kocour	56
54	Písň k „Horácké svatbě“ Při „vejproši“ u nevěsty Pojd', hrdličko, pojd', má milá ..	57
55	Písň k „Horácké svatbě“ Při „vejproši“ u ženicha Když se mladý Tobiáš na cestu ubíral.....	58
56	Písň k „Horácké svatbě“ Píseň při „čepení“ Ach, co se to má státi?	59
57	Píseň k „Horácké svatbě“ Píseň při „kolíbání“ Přidejte, přátelé, do této kolébky	60
58	Píseň o Husovi a Havlíčkovi	61
59	Počkejte, sedláci	62
60	Podě Lhotou je háječek.....	63
61	Pod tím naším okénečkem	64
62	Poslechněte, panenky.....	65
63	Pověz ty mně, holuběnko popelavá	67
64	Přenešťastná ta babická náves	68
65	Přišla přežalostná doba na nás	69
66	Radějov a Buřenice.....	70
67	U muziky	71
68	Slunko se v soumrak chýlí.....	72
69	Sluníčko vychází.....	73
70	Slunečko zašlo za hory	74
71	Srdce mé, proč toužíš po milosti?.....	75
72	Stojí borovička borová.....	77
73	Stojí dívka u studánky v stíně.....	78
74	Šla Nanyňka do háječka	79
75	Šťastný dobrýtro vinšuju	80
76	Tam na stráni	81
77	Teče voda po vandrokách dolů.....	82

78	Teče voda, teče	83
79	Ten panskej kočí.....	84
80	U Trenčína jarmark bude.....	85
81	Už já více přes hranice.....	86
82	Vánoční koleda	87
83	Vdávalo se motovidlo	89
84	Vesničko moje milená	90
85	Vícekrát nepudu.....	91
86	V lese hudba tiše hrála.....	92
87	V létě bývá slunce parné.....	93
88	V neděli odpoledne	94
89	V Pacově je hospoda.....	95
90	Vstávej, má Mařenko!	96
91	Vstávej , má milá	97
92	Vydej, ty slavičku, přelíbezný hlas.....	98
93	Vysoký jalovec	100
94	Vzhůru, bratři, kamarádi, už nám nastal den.....	101
95	Vzhůru, bratři, kamarádi.....	102
96	Zasíval zrnečka v úrodnou půdu.....	103
97	Sbohem buď, můj jihočeský kraji!	104